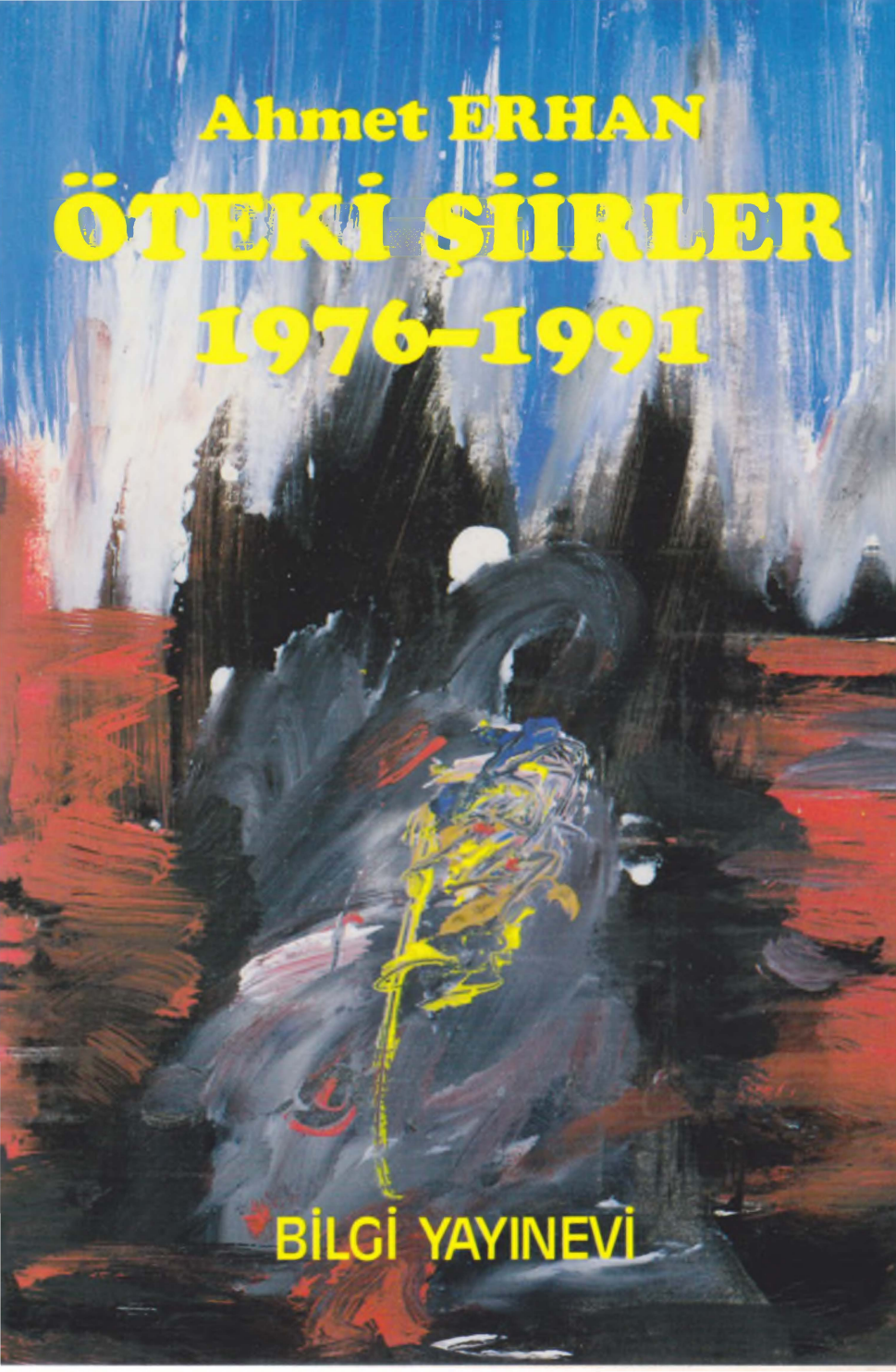
Ahmet ERHAN

ÖTEKİ ŞİİRLER 1976–1991

BİLGİ YAYINEVİ

kapak düzeni : fahri karagözoğlu

BİLGİ YAYINLARI / YENİ DİZİ

1.	Suçlu Sizsiniz	Fatoş DİLBER
2.	Geminin En Altındaki	Gönül ÖZGÜL
3.	Geçmişe Bakan Kadın	Dinçer SEZGİN
4.	Ben Bu Menekşeleri Senin İçin Topladım	Hüsnü A. GÖKSEL
5.	Kanatsız Düşüşler	Zeynep ANKARA
6.	Deniz, Unutma Adını *(1992 Yunus Nadi Şiir Ödülü)*	Ahmet ERHAN
7.	Bir Gecenin Beyliği	Yıldırım KESKİN
8.	Bunca Yağmurların Söndüremediği	Hüsnü A. GÖKSEL
9.	Aşk-ı Muhabbet, Sevda *(1992 Yunus Nadi Öykü Ödülü –* *1992 Haldun Taner Öykü Ödülü)*	Erhan BENER
10.	Sorumlu Bulutlar	Leyla ONAT
11.	Gönen'den Bir Tutam Öykü *(1990, 1991, 1992 Ömer Seyfettin Öykü* *Yarışması Ödülleri – 17 Yazardan 18 Öykü)*	
12.	Yoldan Geçen Adam	Yıldırım KESKİN
13.	Bir Düş Müydü O İzmir	Dinçer SÜMER
14.	İngilizce Bilmeden Hepinizi I Love You	Ferhan ŞENSOY
15.	Ateşi Çalmayı Deneyenler İçin	Ahmet ERHAN
16.	Kod Adı: Mansur *(1992 Ceyhun Atuf Kansu Şiir Ödülü)*	Hüseyin YURTTAŞ
17.	Bir Ömürlük İstanbul	Sadri ALIŞIK
18.	Anafor	Erhan BENER
19.	Sevda Şiirleri / Zeytin Ağacı	Ahmet ERHAN
20.	Canım Kocacım	Gül Abus SEMERCİ
21.	İsyanın Bin Yüzü	Ülkü KARAOSMANOĞLU
22.	Bu Dağların Arkasında Başka Dağlar Var	Hüsnü A. GÖKSEL
23.	Ağırmeşrep Kadınlar	Selçuk EREZ
24.	Öteki Şiirler	Ahmet ERHAN
25.	Tekilleşme	Erhan BENER
26.	Kirli Tarih *(1993 Yunus Nadi Yayımlanmamış Şiir Ödülü)*	Hüseyin YURTTAŞ
27.	Kutsal Kelime Avcısı (Geyik Muhabbetleri – 3)	Cihan DEMİRCİ
–	Umut Gün Işığında	Yaşar SEYMAN
–	Umursanmayan Kadınlar	Hatice BİLEN
–	Yedi Domuzlu Altın	Güney DİNÇ

dizgi : faruk kaya
tel : 230 85 76
baskı : cantekin matbaacılık yayıncılık ticaret ltd. şti.
tel : 433 30 84 – 435 83 56

İÇİNDEKİLER

Önsöz Yerine 7

Bindokuzyüzyetmiş

Kendimi Bağışlıyorum Sonra 11
Özlediğimiz Şeyler 15
Pencereme Dolanma Ayışığı 16
Joan Baez'ı Dinliyorum 18
Uzaktır Güneyin Şarkıları 19
Sesim Boğuk Çıkıyorsa da 20
Acı 21
Dört Köşeyim Sevinçten 22
Bir Kış Günü 23
Sevgiler, İçtenlikler, Kavgalarla 25
Şarkı 29
Gece Vardiyasından Dönen İşçiler 32
Aylar Boyu Kırları 33
Ben Kendimi Bildiğimden Beri 35
Bir Başka Yalnızlık 37
Sıradan Bir Günün Şiiri 39
Eski Bir Duvar 40
Taş 41
Yağmurlar Yağardı Uzun 42

Bindokuzyüzseksen

Çocukluk 45
Deniz Kızı 47
Bıraktım Esinlere 48
Deniz Bozbulanık 53

Sorular 54
Yitik Gece 55
Çağımın Oğlu 56
Kan 58
Aşktı 62
Ağıt 63
Dalgınlık 71
Alkol 72
Karanlıkta 74
Kötü Şair Dilekçesi 75
Erotica 76
Umut 77
İki Köşeli Yalnızlık 78
Memurların Güneşi 79
Şarkı 80
Elma–Armut Oyunu 82
Künye 83
Balkon 85
Saçlar 87
Su Gibi 88
Son Damla 89
Altıncı Hececi 91
Mutlu Evlilik, 2 92
Güzelleme 93
Otuz Yaşın Şiiri 94

Bindokuzyüzdoksan
Sunu 99
Fotokopi 100
Erteleme 102
İltica 103
Bir Hayat Bile 104
Bağlar Gazeli 106
Misak–ı Milli 107
Cenaze Namazı 108

Turuncu Defter 111

ÖNSÖZ YERİNE

Öteki şiirler... Öteki olmak, aslında ötede kalmak anlamını da içeriyor. Kimi, yayımlanan kitaplara o dönemlerde bütünlük açısından ters düşmüş ve alınma gereği duyulmamış; kimi yitirilip sonradan bulunmuş; kimi düpedüz *ortalama* olduğundan, ancak, bir tarihsellik ifade ettiği için, bugüne dek saklanmış şiirler.

Bu şiirlerin arasında, kitaplarıma almadığım için hayıflandığım çok az şiir bulunduğunu söylemeliyim. Yine de, benim maceramın estetik olmasa bile, tarihsel bir özeti olma özelliğini taşıyorlar. Nerden nereye geldiğim değil, bir şair olarak kişiliğimin değişik katmanlarının kimi dönemlerde belirginleşmesi önemli bence. Bir yerden başka bir yere geldiğimi de sanmıyorum açıkçası. Bir şairin hayatı boyunca aslında "tek bir şiiri" yazdığına inananlardanım. Öte yandan, kitabın son bölümü olan "Turuncu Defter"e daha değişik bir gözle bakmak gerek, kanımca. Çünkü kendi içinde özgün bir metin. Şiir mi? Bilmiyorum.

Bu gibi kitaplar genellikle, şairin ölümünden sonra, birileri tarafından bulunup yayımlanır. Ben ölümü hiç değilse bir kez aldatmak, yanıltmak için yayımlıyorum bu şiirleri. Bu şiirlerden çok, onları yayına hazırlarken duyduğum, hayatın olağanüstü ihtişamı ilgilendiriyor beni. Kendi sınır-

larım içinde uzun sayılabilecek bir yolculuk... Keşke şiiri bu kadar önemsemeseydim!

Sanki söylenecek her şey söylenmiştir. Meyhanede arkadaşlarla bir veda partisi. Eski bir sevgili aranmış, çocuklardan ve eğitim düzeninin çarpıklığından konuşulmuştur. Eski fotoğraflara bakılmıştır. Sonunda orta yaşa gelinmiştir... Sanki bütün başkaldıranlar ölmüş, başkaldırılar başka bir zamana ertelenmiştir. Şarlatanlar ve düzenbazlar kazanmıştır. Ve şiir, artık gülünç bir şeydir onlarca; sence, bütün yenilgilerin toplamı olmuştur...

Sevgili okur, öyleyse bir daha görüşmeyelim demek, daha iyi değil mi?

Ahmet ERHAN
Ankara, Haziran 1993

BİNDOKUZYÜZYETMİŞ...

Kendimi Bağışlıyorum Sonra

1.

Tufan sonrası çocuğunun güçsüzlüğüyüm,
Duruşum
Çağları yanında taşıyamıyor. Sigara içerken
Ve şiir yazarken acemi özellikle,
Yorgunum. Hasata duran ekinler gibi
Erken büyümenin kapılarını zorluyorum
-Çocuk olamadım belki
Her gece ayaklarını dağıtarak
Sarhoş gelen babamdı,
Her gece ağlayan bendim,
Sinen ve dağılan sessizce..
Oysa kanatırdı o,
Yoksulluğunun yaralarını iç çekişlerle
Kanatır ve kapatırdı
Bize göstermeden..

Bağırmak isteyen biri nasıl koşarsa dağlara doğru
Okul sıralarının arasına sıkıştırdığımız
İlk kitapların coşkunluğuydu
Hayata sarılarak,
Yeni bir gözle baktıran her şeye
-Dokuma kilimlerine evimizin
Yufka ekmeğine,
Bakır tencerede kaynayan fasulyesine,
Buruk bir akşam gülüşüne...

2.

Ayaklarımı bir denize salıyorum
Dalgalar.. ve binlerce yıllık deprem yıkıntıları
Arkadaşlıklar ve inançlar örselendi artık
Acımasızca kondurup da kuşkuları
Herhangi bir dar sokağında
Herhangi bir şehrin,
Korkular biçimlendi
Verilen her adresten sonra
Bir hücrenin daha kapısı açıldı
Güz çiçekleriyle birlikte ağladı kalbim
Fakat cesaretin
Ve kitapların boyunduruğu sürüyor hâlâ
Ve sürüyor tüm saflığıyla dolmuş kuyruklarında
[hayat
Sabahın ilk güvercinleriyle dolu kalbim
Nefes alıyor yeni şarkılarda..

3.

Hangi nehirler sığmaz yataklarına bilirim
Görürüm, her duruşun bir inceliği vardır
Gençliğim tutuşturur ellerimi
Oysa bir kavganın yeşeren tomurcuğuna
Su taşıyan da bendim
Ellerinin kanadığını görüp ağlayan da..
Gözlerim bir yanda gündüzü sarmalar
Bir yanda geceyi çağırır
–Yorgunluğun bir ağ gibi üzerime gerildiği gecelerde
Düşündüğüm ne çok şey vardı
Neden boyunbağı takmadığımı düşünürdüm
Bir sevgilim olmadığını sonra
Hep kendimizden konuşacaktık belki
Bana pop müziğinin inceliklerinden sözedecekti
İnanmayacaktım..

Çocukları korkutan gecelerin
Dinlerim, hep susmak gibi korkuları vardır
Kalemim kusar dünya kelimesini
Şiirler uykuyu götürür
Yorgunluğu getirir beraberinde
Yazılınca gün doğacaktır
Gökyüzü yırtacaktır yelelerini...

Ey, bir çocuğun en içten gülüşünde kalan güneş
Kitapların içinde sessizce göveren
Ve bir işçiye ellerinin anlamını öğreten aydınlık
Kalbimi sana uyarlıyorum
Akla beni!

1976

Özlediğimiz Şeyler

A. Kadir'e

En çok özlediğimiz şeyler yarına kaldı
Gökyüzünü de boğduk nefeslerimizle
Kapalıydı perdeler, sokaklar karanlıktı
Dilsiz bir adam kurtuluşu sordu bize

En çok özlediğimiz şeyler yarına kaldı
Çocuklar soğudu her geçen gün oyunlarından
Tekmeleyerek yürüdüler okul kitaplarını
Aldılar nasiplerini kısa pantolon giyerek
[yaşlanmaktan

En çok özlediğimiz şeyler yarına kaldı
Denizin karnını karıştırırken bir rüzgâr
Ekerken sulara çiçek kokularını
Yalnızca gökyüzü durulanınca mı gelir bahar
Bir çocuğun gülümsemesi kuşları uyandırmaz mı

En çok özlediğimiz şeyler yarına kaldı
Getiremedik Nâzım'ı Moskova'dan
Yatıramadık bir köyüne yurdunun..
Başında bir salkımsöğüt ağlayacaktı.

1977

Pencereme Dolanma Ayışığı

Pencereme dolanma ayışığı
Rüzgârın soluğuyla titreye titreye
Ağaçların hatırını sor
–Yoksul ve kimsesizdirler
Denizlerin dibinde oynaşıp duran
Balıkların sırtlarını ışıt
Pencereme dolanma ayışığı
Gözlerimle sokaklara abandığımda
Yalnızlığı bulursam
Öksüz ve dağınık kitaplarımı bulursam
Odalarda, evlerde
Her radyoda yürek tellerini titreten
Bir türkü bağırırsa
Pencereme dolanma ayışığı
Rüzgârda el çırpan nehirleri anımsarım
Teninde keklik hoplatan kırları
Dallarında yeni gelinler gibi
İstekle kıvranan
Erikleri

Eski bir pikapta Theodorakis çalıyor
Bir gemi açılıyor Pire limanından
Çarpa çarpa dalgalarına
Dostluğun ve sevginin
Eski bir pikapta kardeşlik çalıyor
İç çekmeler ve bağırışlarla
Titriyor teller
Pencereme dolanma ayışığı
Özlerim bir dostu kucaklama duygusunu
Onunla ağlaşmayı, sessizce
Özlerim bir çiçeği öperken
Toprağı öpüyormuşçasına sevinmeyi
Pencereme dolanma ayışığı
Yorgunum
Pencereme dolanma bu gece

1977

Joan Baez'ı Dinliyorum

Joan Baez'ı dinliyorum
İpekten bir örtü geriliyor beynime
Kuşlarım kalkıyor bir aydınlıktan
Başka bir aydınlığa,
Pikabın düğmesini kıvırınca
Beni o yaz günlerine
O dardağan ağaçlarının altına
İten ne?

Joan Baez'ı dinliyorum
Uykularımı bölebilirim şimdi
Yakamdan silker gibi bir tozu
Gereksiz bir ayrıntıyı
Şiirimden çıkarır gibi

Kim sorar bir gelinciği
Yitip gitmiştir bir dağ başında
Onun şarkısını kim söyler
Kim gözler kuruyuşunu
Uçup gidişini rüzgârda
Joan Baez'ı dinliyorum
Bölük pörçük anladığım sözcükler
-Vietnam, Che

Joan Baez'ı dinliyorum
İpekten bir örtü geriliyor beynime

1977

Uzaktır Güneyin Şarkıları

Hüseyin Ferhad'a

Uzaktır güneyin şarkıları şimdi
Sen ki uzaklıkları özlerdin ey çocuk
Dilinde kekremsi, garip bir tadla
Akıtırdın boğazından sözcükleri

Yağmur ne de çabuk siliyor
Bir daha dönmeyeceklerin ayak izlerini
Çıkıp gidiliyor bir geceyarısı, çocuklar uyurken
Bir dardağan ağacının altına bırakarak gölgeni

Uzaktır güneyin şarkıları şimdi
Acılarla tütsülenmiş gecelerden aydınlığa
Bir kapı daha açmak için
Abansan da ay ışığının parlattığı yollara
Yüzündeki kavrukluğu silebilir misin?

1977

Sesim Boğuk Çıkıyorsa Da

Sesim boğuk çıkıyorsa da
Aldırma
Nice dağlar kırdı onu
Nice denizler
Savurdu
Sesim boğuk çıkıyorsa da
Aldırma
Artık bir şeyler yapmanın
Zamanı geldi
Bazı şeyleri kırıp dökmenin
Bir kentin sokaklarını
Yeniden keşfetmenin
Özlemleri, çocukluk günlerini
Bir yağmur altına bırakmanın
Zamanı geldi
Sesim boğuk çıkıyorsa da
Aldırma
Nice anılar yordu onu
Nice özlemler
Böldü
Sesim boğuk çıkıyorsa da
Aldırma
.
.
.
Duyuyorsun ya..

1977

Acı

Nerden gelir, nereye gider bu acı
Yüreğime yağar bardaktan boşanırcasına
Kâğıtlar alıp götürür onu
Bir akşamüstü, alacakaranlıkta

Tutarım hayatımı bir yerinden
Başlarım bir incelikle deşmeye
Bir güne nice şeyi yüklerim
Bir soluk girer aslında şiire

Nerden gelir, nereye gider bu acı
Çocukların gözlerinden onu kovmak gerek
Ama bu silah sesleri, bu çığlıklar
Baştan başa gerçek.

1978

Dört Köşeyim Sevinçten

Kar yağdı, pırıl pırıl ortalık
Pencereden girdi, kapıdan çıktı soğuk
Anne, bir sabahı daha mı gördük
Silah sesleri dinmişken

Karşıki kahveden dostlar el eder
–Şair be, bugün afişleme var!
Ellerinde fırçalar, kocaman tenekeler
Ben gülümseyip dururken

Kar yağdı, pırıl pırıl ortalık
Yoldan koşarak geçti bir çocuk
Yaşam kadar güzel, bir o kadar yiğit
Dört köşeyim sevinçten

1978

Bir Kış Günü

Bacalardan duman değil
Sanki irin fışkırıyor
Karartılar göğümüzü

Vitrinler de geceleri
Öylece yanıp duruyor
Ne gelen var, ne giden

Yapma çiçek, yapma böcek
Ne kuruyor, ne ölüyor
Açmasa da, uçmasa da

Sokaklarda kimseler yok
Akşam dokuzdan sonra
Gözümde bir kent ölüsü

Sevgilim gülücükler istiyor
Ardından koşturmalar
Yurdum yanıp giderken

Ben bu şiirleri
Yazmasam da olmuyor
Çağım kapı önünde

Tam böyle diyecekken
Gülüveriyor bir çocuk
Ne olaki nedeni

Şimdi babamı ben
Anmasam olmayacak
O da böyle gülerdi

Ama ben gülemedim
Şöyle yürekten, içten
O öldüğünden beri

Ağaçlardan yaprak değil
Sanki kurum savruluyor
Ankara'da bu kış günü

Böyle bir günde
Hiç kimseler bilmiyor
Yurdumu düşündüğümü

1978

Sevgiler, İçtenlikler, Kavgalarla

Sevgiler,
İçtenlikler,
Ve kavgalarla
Geçip gitsin isterim
Benim de hayatım
Konuşurken, ağzımdan
Kırçiçekleri fırlasın
Bir rüzgâr
Dolaştırsın tüm damarları
Yüreğimde.

Sevgiler,
İçtenlikler,
Ve kavgalarla
Çözerim bu karanlığın
Kördüğümünü.
Sarmışsa da dünyamızı
Bencillikler,
Kötülükler..
Sevgiler,
İçtenlikler,
Ve kavgalarla
Bulurum
İnsanların yüreklerinde
Yıllardır susan
O saklı kalmış gülü.

Günışığı ne olur
O milyarlarca damarından
Birini de bana ver
Günışığı ne olur

Uzak bir yerlerde
Akıp giden nehir
Suyunun bir damlasını
İsterim senden

Kırçiçeği ne olur
Özsuyunu bana ver
Gözlerime süreyim
Kırçiçeği ne olur

Bir denizin kıyısında
Öylece duran çakıltaşı
Göğsünün o sıcaklığını
İsterim senden

Sabah yeli ne olur
Sendeki çılgınlığı bana ver
Koşayım, yorulayım
Sabah yeli ne olur

Konuşabilirdin
Konuşmadın
Demesin sevdiklerim
Bağırabilirdin
Bağırmadın

Bir yapraktaki
O minicik noktacıkların
Sayısına meraklanırım
Bir denizin kıyıya
Günde kaç kere
Vurduğuna

Bu kadının
Neden hiç gülmediğine
Meraklanırım
Bu çocuğun neden böyle
Utandığına

Yazabilirdin
Yazmadın
Demesin sevdiklerim
Ağlayabilirdin
Ağlamadın

Sevgiler,
İçtenlikler,
Ve kavgalarla
Geçip gitsin isterim
Benim de hayatım.
Ölürken
Bilmem ne zaman
Gözyaşlarını
Sözcüklerimle kuruladığım
Yoksul bir çocuk
Uzak bir dost diye
Beni anımsasın.
Bir asma yaprağı
Kefen olsun bedenime.
Ben öleyim
Sevgiler,
İçtenlikler,
Ve kavgalar yaşasın!..

1978

Şarkı

Toprak mı sesleniyor?
Yapraklarda ıslıklanan rüzgâr mı?
Köy kahvelerinde
Bacaklarını gererek oturan
Adamlar mı sesleniyor?
Kendini yerden yere vuran
Ağaçların dalları mı?
Yoksa her sabah
Dirhem dirhem biriktiğini gördüğüm
Bahar mı sesleniyor?

Asmaların dallarından aşağı
Bir yumruk gibi sarkan
Korukların sevincini
Unutmuş muyum?
Nasıl da hazırdırlar
Ufacık bir kız çocuğunun
Kucağına dolmaya.
Dişleri kamaşa kamaşa
Tuza batırarak
Yiyecektir onları o kız
Bir erik ağacının
Altına oturup da..

Nasıl da alışmışım
Ufalarak
Nemli, karanlık odalarda
Şiir yazmaya.

Nasıl da alışmışım
Doğayı ve bazı insanları
Özleye özleye
Unutmaya.

Kaç kuş
Kanatlarını örseledi
Bu gidiş gelişte?
Kaç yağmur
Toprağa değmeden kurudu.
Kaç çocuk caydı oyunlarından?
Kaç şair
Unutuldu?

Nasıl da alışmışım
Kötü bir dizede
Koca bir şiiri
Yakmaya.

Sokaklar mı sesleniyor?
Köşkerlerin yorgunluğu ilân eden
İncecik çekiçleri mi?
Gizlice aşılmış çitler mi?
Aşırılmış portakallar mı sesleniyor?
Tokaçlarından sıçrayan sular mı
Su başlarında memelerini hoplatarak
Gülen kadınların?..

...Çocukluğum,
Ben buradayım!..

1978

Gece Vardiyasından Dönen İşçiler

Gece vardiyasından dönen işçiler
Kırık bir gülüş gibi geçerler sokaklardan
Bitip tükenmez saatlerin sonunda
Sanki sabahı güne teslim edenlerdir
Rüzgâr kurt ulumalarıyla sıçrar çatılardan
Onların yüzlerinde debelenir

Gecekonduda kadınları uyanır
Çayı koyar, çocukların üstünü örter
Saçının beliklerini suyla ıslatır
Lekeli bir aynanın karşısına geçer
Bir çocuk, tavşan gibi, gözleri yarı açık
Babasının döneceği saati bekler

Günün ilk otobüsleri, banliyö trenleri
Onlarla başlar sefere
Gece vardiyasından dönen işçiler
Üçer beşer dağılırlar - uykusuz, yorgun
Kaynağından kopan sular gibi
Kentin kenar mahallelerine

1978

Aylar Boyu Kırları..

Aylar boyu
Kırları, nehirleri özlemedim mi?
İçime çöken bu gariplik neyin nesidir?
Sesimi salsam uzaklara
Bağırsam..
Uçuşan serçelerin kanatlarından
Geri döner mi sesim?
-O ki çevrelendi yıllardır
Ufacık odalarla,
Islak caddelerle,
Ve karanlığıyla gecenin..

Gelsem, otursam kıyısına bir nehrin
Söğütlerin yaprakları mı örtecek kederlerimi?
Beni çakıltaşları mı anlayacak?
Serin sabah rüzgârı
Otlardaki çiyleri kuruttuğu zaman
Bir başıma, avuntusuz
Kalmaz mıyım ortalıkta?
Ve gökyüzünün derinliklerinde
Bulduğum zaman, koca bir boşluğu
Dostlarla, caddelerinde bir kentin
Ucuna bez sıkıştırılmış potinlerle
Parmaklarım ağrıya, sızlaya
Koştuğum akşamüstleri
Kendini aratmaz mı?
Barış sözleri yazılır mı hiç
Şu karşımda sallanıp duran
İncecik yaprağın yüzüne?..

Kalsın kırlar ve nehirler yerli yerinde
Kentlerde büyüttüğüm
Bir çiçeğin köklerine karışsın terim
Kimi zaman motor sesleri de benzeyebilir
Kuşların kanat çırpışından çıkan sese
Benzeyebilir caddeler
Nehirlere...

1978

Ben Kendimi Bildiğimden Beri

Ben kendimi bildiğimden beri
Ömrümden savrulan bir avuç tozdur
Yüzüme bulaşır daracık bir sokakta
Cekedime siner, kirpiklerime yağar.
Usta bir avcı gibi durmadan ateş eden güneş
Çizdirir ekonomik haritaları yeniden
-Şu kadar pamuk, buğday şu kadar..
Seyhan damarlarını kabartıp, salar
Arklar yürür tarlalara sâfi sevinçten.

Ben kendimi bildiğimden beri
Yürüdüğüm bir bitmez yoldur
Pamuklar çıtır çıtır yarılır rüzgârda
Küçücük bir kızın sepetine dolar
Taşköprü'den geçer
Bir Çingen çocuğu yolar bir pança
Ayırıp da karnını bir balyanın;
Kamyonun arkasına asılır gider

Ben kendimi bildiğimden beri
Uzakları düşünür nice adam
Dağlar yalçındır, güvercin kanatları ufak
Acılar büyüktür taşınmaya gelmez
Büyük kent masallarıyla çınlar da evler
Ufkun ardı bir bilinmez yoldur
Belki yürünür, belki yürünmez.

Ben kendimi bildiğimden beri
Bir çocuk kaybolur sinema koltuklarında
Çıplak bir kadının ateşine dayayıp da yüzünü..
"Kâbe-i muazzama" tasvirleri satar
Küçük arsalarda barbut atar
Hergün yüreğine uzanır yeni bir çocuk ölüsü.

Ben kendimi bildiğimden beri
Esrarcılar pusarlar odun yığınlarının altına
Gökyüzüne duman duman dağılırlar
Gözleri kısılmış, uzak inleyişlerle
Öte dünyalardan melekleri çağırırlar.

Ben kendimi bildiğimden beri
Bir yerlere sürekli yağmur yağar
Uzak bir anı gibi duyduğum ne varsa
Çocukluk olarak bildiğim ne varsa
Topunu birden siler atar.

1978

Bir Başka Yalnızlık

Bu yalnızlık neyin yalnızlığıdır
Saçlarıma bulaşan, gözlerimden akan
Varoşları çiçeklerle çevrelenmiş
Bir kentte yaşarken
Sevgimle bezeyerek dünyayı
Koşarken arkadaşlarla
Bu geniş caddelerde
Donatırken tüm duvarları
Güzelim yazılarla
Gülüşlerle ağaran yüzümün
-Bazı bazı
Ağlayışlarla titremesi niye?

Bu yalnızlık neyin yalnızlığıdır
Geniş, engin bir kırda
Papatyalar arasında
Bir başıma kaldığım da oldu benim
Bir sigarayı bölüştüğüm de oldu
Kimi insanlarla.
Ve bir zaman sonra
Bir tren gelip önümde durduğunda
Bir şeyleri geride bıraktığım
Unutmaya çalıştığım...

Bu yalnızlık neyin yalnızlığıdır
Tozutup giderken yüreğimi şarkılar
Acılar, bekleyişler, tasalar
Neye yarar, neyi anlatır?

1978

Sıradan Bir Günün Şiiri

İplik iplik yağan bir kar altında
İmza toplamak ne demektir
Aklına getirebilir misin?
Kapı kapı dolaşıp arkadaşlarınla
Yolda yürüyen bir adamı durdurarak
İmza toplamak.. öğrenim özgürlüğü
Ve can güvenliği için

Korkuyla sorar bir kadın:
–Başıma bir iş açılmaz değil mi çocuklar.
Bir bu canım, üç de çocuğum var..

Gecekonduların
Dükkânların eşiğinde dura dura
Çocukların meraklı bakışları altında
Yüreğinde garip bir kabarma
Bir yeni sevinç..
İmza toplamak ne demektir
Aklına getirebilir misin
Kellen koltuğunda...

1978

Eski Bir Duvar

Hiç söylenmeyecek sandığım sözler
Bir bir kayıyor artık dudaklarımdan
Hiç ayrılınmayacak sandığım dostlar
Gülümsüyorlar şimdi kendi yollarından

Avuçlarıma çeşmelerden su dolduruyorum
Üstüne tutuyorum yazdığım şiirlerin
Yazılar silinmiyor, daha belirginleşiyor
O buruk anıları yaşanmış günlerimin

Hayata da ölüme de öylesine uzağım ki
Yüreğim eski bir duvar gibi delik deşik
Bir sevda mı onaracak şimdi onu
Geçip gitmişken benden sevgililik?

1979

Taş

Bugünü bitirip yarına başlayamam
Gözlerim sokakların ardına taşamıyor artık
Herkesin güldüğü yerde ben ölüyorum
Yüreğimde anlatılmaz bir kırıklık

Ucu bucağı var mıdır ki bu acının
Günler birbirine ekleniyor, tek bir gün oluyorlar
Artık gecenin ardından sabah gelmiyor
Ve uzun bir kışın ardından bahar

Bugünü bitirip yarına başlayamam
Dün kayboldu, ötesi bir o kadar uzak
Sözcükler taşa dönüşüyor şimdi boğazımda
Çok anlatılmış bir öykü oldu yaşamak..

1979

Yağmurlar Yağardı Uzun

Yağmurlar yağardı uzun
Uzun geceler boyunca
Ellerim ceplerimde benim
Yollarda, yollarda yürürdüm
Ölümün tarih öncesi çağlardan
Kalan solgun bir imgesiydim
Ellerimi ceplerimden çıkardığımda
İnsanlar evlerinden çıkarlardı
İşlerine giderlerdi. Bense
Eve gider uyurdum.

Yağmurlar yağardı uzun
Uzun günler boyunca
Yeniden doğmaların sağnağında
Yaşlı bir adamın yüzü
Bir çocuğun yüzüne dönüşürdü
Ya da yüzü bir çocuğun
Derin çizgilerin yol yol uzadığı
Eski bir haritaya.

İşte şimdi doğmak biraz da
Ölüme yakınlıktır, diyorum da
Kimseler inanmıyor bana.

1979

BİNDOKUZYÜZSEKSEN...

Çocukluk

Uzaktaki bir deniz feneridir çocukluğum
Ve artık ışığıyla beni korumaktan yoksun.
Arasıra parlar bazı geceler
Ve o zamanlar beni çıldırtırcasına ağlatan
Ve yalnızlıklara iteleyen şeyler
Şimdi dudağımın kıyıcığında bir gülücük olur
Bir el çekip alır kulaklarımdan kiraz küpelerimi
Bir incir ağacının dallarına tüneyip de söylediğim
[türküleri
Bir ses boğar. Ve o ağacın pütürlü yaprakları
[tüylerimi ürpertmez artık

Çocukluğum ay ışığında yanan portakal çiçekleriydi
Karanlık sokaklardan sızan türkülerdi
Yeri yok onda hiçbir olumsuzluğun
Acıları anlatmak elimden gelmiyor
Şimdi de yoğunlaşarak sürdükleri için belki..

Bir cırcır böceği türküsüne başlar o zaman
Ve der ki:
–Gün ışığı dondu alnında bu çocuğun
Ve hiç çekip gitmedi!

1980

Deniz Kızı

Alnına ay ışığı gümüşten dövmeler işlerken
Deniz kollarıyla sardı seni. Yürüdün usulca.
Şimdi zeytinliklerin ordan kıyıya doğru
ayak izlerin akıyor
Gövdenin izi yattığın yerde, kumlarda
gitgide derinleşiyor
Kimseler yok. Hiç kimseler. Yanıma yöreme
bakıyorum, alabildiğine sessizlik
Alıp götürdü rüzgâr kokunu
O iki ayakcığı saran terlikler öylece
duruyor kıyıda

Ay, dağın ardına kocaman bir tohum gibi
gömülünce dönüyorsun
Suları savurarak dört bir yana
Teninde biraz tuz, biraz mavilik
Biraz tuz, biraz mavilik şimdi dudaklarımda

1981

Bıraktım Esinlere...

Bıraktım esinlere kendimi
Köpüren bir
Akarsudaki yaprak
Dağ başında yanan
Bir ateştim ki ben
Kimseyi aydınlatlığım
Görülmedi
Ya da bir deniz kabuğu
Kayaların altında
Akıntıda boğuk boğuk
Seslenen
Pusulasız bir
Kaptan ya da
Yüreği ne yana dönerse
Oraya seyreden

Bıraktım esinlere kendimi
Alnının bir
Çizgisine sapıp
Yürümeye başladım
Derinliğini duydum
Uçurumların
Ve dağların
Yüceliğini...
Taşlar, dikenler
Arasında yürüyorum
Yüreğine iniyorum
Bir dağ yolundan
Engin bir
Denize iner gibi
Bağlarında üzümler
Salkım salkım
Ne bir bekçi var
Ne de duvar...
Sarhoşluğumdun ki
Ben hiç ayılmadım

Bıraktım esinlere kendimi
Güneyi bulmuş
Göçmen kuşların
Sevinciyle
Gördüm ne varsa
Kitapların görmediği
Düşünme, dediği
Dinlerin
Açtım kapısını yaşamın
Yendim
Kırk haramiyi
Kolumda sen vardın

Nerden geldin, kimsin
Anlamadım gitti
Seni görünce
Yürek diye taşıdığım
O şeyin
Aslında boş bir kuyu
Olduğunu anladım
Denizin bir dibinin
Maviden öte
Ormanın uğultusu
Göğün derinliği...
Anladım ve doldurdum
Bütün bunlarla ömrümü
Senin elinde
Yüreğime inip çıkan
Bir kova vardı

Bıraktım esinlere kendimi
Senin sesinle dopdolu
Güzelliğinle esrik
O zaman
Ne bir taş kaldı
Elimi sürmediğim
Ne de bir çiçek
Derilmedik...

1981

Deniz Bozbulanık...

Deniz bozbulanık, akşam alaca
İçimdeki sıkıntıyı elimle kovdum
Yürüdüm düşlerimin kıyıları boyunca
Bir sorunun önünde öylece durdum

Bunca şiirden ne kaldı bana
Her sabah yeniden doğma hüneri mi?
Her gece yinelenen bir uzun duruşmada
Tanık gibiyim de sanığım kimi

Deniz bozbulanık, akşam alaca
Maviler birdenbire mora çalıyor
Ey insanlar, bir adam burada
Bardaktan boşanırcasına ağlamak istiyor...

1981

Sorular

I
Bari sen susma, yolun kıyısında açan gelincik
Sustuk biz, kendi içimize gömüldük

II
Bıçak kemiği de delip geçti artık
İliklere buz gibi yapışıp parçaladı
Hepimiz, elimizden gelen bu, dedik
Ve eve erken döndük akşamları

Her şey tarih ırmağının akışına kaldı.

III
Ağır ağır açılıp gıcırdayan kapılar
Sorular sorular sorularla bölünür uykularım
Ben şimdi hangi çağın aynası,
Deşilmiş hangi yaranın ağrısıyım?

IV
Çiçeksiz dal uçları şimdi usul usul
Şimdi usul usul kuruyup çatlamakta

Soru sorduğum her şey, soru soruyor bana

1981

Yitik Gece

Şarabın tortusu kaldı şişenin dibinde

Ekmek dağıldı birdenbire, karpuz çekirdekleri
Ölü hamamböcekleri gibi masanın üstünde

Sarhoş bile olamadık, tükettik de geceyi
Bir horoz öttü, sonra uzun bir sessizlik yine
Çöktü yeryüzüne, ayla güneşin kararsızlığından

Melez bir ışık sızdı göğün dilinin altından
Bütün renklerin dışında, apayrı bir renk
Silkindik bir kez daha bu yitik geceden
Uyusak da uyunmaz artık, vakit geç

Güneş dağın sırtına abanarak yekinir şimdi
Her şey tamamdı, şarap, mezeler ve dostlar ,
Şimdi yiten bu geceyi geri getirecek ne var?
Bir martı havalandı göğü ikiye bölen
Yaşamı parçalayan, sıkıntıyı bütünleyen

1981

Çağımın Oğlu

1

Bütün adresler yitik, nereye gideceksin şimdi
Duvar diplerindesin, sakınarak yürürsün
Alnında yılların silemediği mühür
Herkes seni tedirginliğinden bile tanır
Kimilerinin kayıtlarında yalnızca bir ölüsün
Sokaklarda görülünce yüz çevrilen birisin
Yırtılmış resimlerdesin, yakılmış mektuplarda

Ey umarsız! Senin durduğun yerde dursun dünya

2

Cebinde küçük bir dünya haritası gizli
Yollarda yürüdüğünün üstünden kaç yüzyıl geçti?
Kahve masalarına dirseğini dayayıp oturmuşluğun
Geceyarılarında eve dönmüşlüğün vardı
Ölümlerden bile bir zafer r arası sağdın
Niye yağmurlarda şimdi, niye yaralısın
Bütün yadsımaları denedin kendine geldi sıra
Duruyorsun öylece, yitirilmiş sözcüklerin
Ve çoktan dürülmüş bayraklarınla sen
Ey çağımın oğlu, çağımın oğlu
Bir kez olsun sorularını kuşan!

1982

Kan

Ölüm günleridir şimdi
Ölüme doğar çocuklar
Ey soruların gelini, soruların gelini
Nereye yürüsek duvar
Nereye baksak çöl
Anlatsam sana bir şeyleri
Ağlar hep ağlar bir mor
Bulamayarak bir türlü çiçeğini

Sevda epeydir sevgiyi söylemektir sanılıyor
Santranç tahtalarının üstünde sevişiliyor
Güldürerek geometriyi

Sevgilim, sevgilim
Sözünü kanla kestim...

1982

★ ★ ★

Battaniyeni kaldırma üzerinden
Buralar böyle işte, soğuk ve kirli
Tütün kokusuna bulanmış bir oda
Kömür karasına teşne bir gökyüzü

Bana hep bir şeyleri özlüyorsun diyorlar
Ey diyorlar, ışığından habersiz ateşböceği
Niye solgun yüzün, gözlerin niye uzaklarda
Yazdığın şiirler seni adam etmedi mi?

O adsız ülkeyi arayarak
Adımı yitirmeliyim diyorum bense
Ya da yeni bir ad bulmalıyım
Çiçeklere, kuşlara, kentlere

Gülüşünü hiç eksiltme yüzünden
Şimdi kalkar bir çay demlerim sana
Sonra oturur tanımlamaya çalışırız
Seninle ölümü de, hayatı da...

1982

★ ★ ★

Bedeninden yayılan tütsüsü aşkın
Çekiyor beni kendine, sarhoşum artık
Gözlerinin burgacında tökezliyor dilim
Bütün ışıklarım sen korkmayasın diye açık

Korkmayasın, bir kora dönüşen ellerimden
Saçların yanabilir her uzanışımda sana
Ama sabah her telinden çiçekler dökülürken
Anlarsın, hak verirsin bana nasılsa

Bir sevda ki, durmadan açan çiçeklerle
[tanımlanabilir ancak
Her gün yenilenmiş bir gözle bakarım dünyaya
Bunun için aynalarda yokum, ama hoşnudum
Tek bildiğim, bir adım var sen yaşadıkça

1982

★ ★ ★

Her sevinç bir acıyı taşır yedeğinde
Onları sanki ince bir duvar ayırır
Sen ikisini de tattın, der içimdeki o ses
Ve hayat böyle, diye bağırır

Mutluluğun yüreğime sığmadığı günlerim oldu
[seninle
Sanki yeni dillenen bir çocuktum
Önüme ilk çıkanı öldürmek istediğim günlerim de
[oldu
Dokunsalar ağlayacaktım.

Hayatım uçsuz bucaksız bir karanlıkta uzuyor
Küçük bir ateşböceği gibi parlıyorsun sen
Bir yanım sevinç diyorum, bir yanım acı
Seçerim birini, sen hangisini seçersen...

1982

Aşktı

Yalnızlıktı, yalnızlıktan öte bir şeydi
İçimde bir tortuydu taşa dönüşen
Dünyayla benim aramda kaldı
Adı bile konulmadı geçip giderken

Ölümdü, yedi dağın ardından sesi gelirdi
Ama yaşarken varolabilirdi ancak
Yokluğu anlaşılmayacak kadar benimdi
Bir şiir ki, hep kendini yazacak

Aşktı –sanırım öyleydi– çünkü karanlığın
Surlarını taşlarken gördüm onu
Bütün varlıklara yöneltilmiş bir soruydu
Kurtarılmış bir bölgeydi elinden umutsuzluğun

Yaşamdı, sürüp giden yaslı ve uzun..

1982

Ağıt

Yerde sürüklenen ölü, gazetede bir resim
Bir tufandan artakalmış kırık bir tahta parçası gibi
Enkazının son anısı batık bir geminin
Sönmüş bir sigara, rüzgârın savurduğu
Bir şiirdeki gereksiz bir ayrıntı
Suda kaydırılan taş kadar unutulmaya yatkın
Bir çığlık olarak dağılsa da halkaları
Varamayacak artık hiçbir kıyıya

Yakarsam dünyaya ağıt yakarım
Bunun için en son sana

Bedenin bir suya dönüşüyor şimdi
Bir kaynak fışkırıyor yattığın topraktan
Testileriyle geliyor gelinlik kızlar
Zeytin ağaçları köklerini sana doğru uzatıyor
Mermerin üstündeki tarihi kuşlar
Kanatlarını denize batırarak gökyüzüne yazıyor
Adın yok artık, yaşadığın ve öldüğün yer bilinmiyor

Ölümün anlamını değiştirdin sen
Genişlettin, büyüttün aklımda
Hiçbir yaşamın sözcüklere sığmaması bundan
Önceydi, çok önceydi
Hep duraklarda bekleyip duran
Bir kadın da olabilirdi ölüm
Omuzuna dökülen saçlarını her arkaya atışında
Yalnızlığına kanat takmış gibi olurdu birden
Yalnızlık ve kanat ... ne saçma

Ya da duyulan bir silah sesi geceyarılarında
Çığlıklar atarak silkinmesi ağaçların
Çok anlattım, tarihin içini çektiği yerlerde
Soluğunun kesildiğini kuşağımın
Şimdi yanıldık demek bile – ne garip
Bir suç gibi geliyor bana

Senin için bir yaşam kurabilirim ancak
Nicedir inceldi sözlüklerimiz
Birahanelerde konuşuyoruz dünya haberlerini
Sana da bir öykü bulup buluşturduk
Huysuz bir baba, uysal bir anne
Pencere arkalarında örgü ören kızlar
Bir taşra kasabasında geçen çocukluk
Sonra büyük kent, gazeteler, kitaplar
Delişmen, vurucu bir öğrencilik...

Bedenindi onların karşısında
Öyle suçsuz ve dimdik – gez, göz, arpacık.

Yerde sürüklenen ölü, gazetede bir resim
İlkokula yeni başlayan bir çocuğun çizdiği
Türkiye haritası gibi uzanmış boylu boyunca
Gökyüzünü örtüyor havada kalan eli
Hiç güneş doğmayacak bunun için
Yağmur yağmayacak, ekinler kuruyacak
Kuşlar toprak basacak kanatlarına

Yakarsam dünyaya ağıt yakarım
Bunun için, belki en son sana

Umudun son burcuydun sen
Bu yüzden beyaz bir bayrak çekti dünya
Doğadaki bütün nesneler renklerini yitirdi
Seninle en son kozunu kullandı insanlık
Sevgiden, barıştan, mutluluktan yana...
Ölümün kimsenin kabullenmediği bir akraba gibi
Yaşlı, elleri titreyen bir konuk
Özür dileyen gözlerle bakan ev sahiplerine
Ya da eşiklerde uyuyan bir dilenci
Boynundaki levhada yoksulluğu değil
Beni unutmayın, diye yazılı
Ölümün seksen yıllık çeyizi bir ninenin
Saklanan naftalinli sandıklarda

Bütün ölülerin damarları
Birbirine bağlıdır toprak altında
Dünyanın boşluğa kaymasını önleyen köklerdir onlar
Bu gün, altını çizdiğim şu saatte
Senin yaşında bütün insanlar
Yüzlerde senin ölümden önceki son duruşun
O an bir martı kanat çırparak uzaklaşmıştı sanırım
Ya da bir dalın kıpırdanışına
Takılıp kalmış olabilir bakışın
Bu çağda açık giden bütün gözlerin
Buluştuğu bir ayna vardır nasılsa

Yakarsam dünyaya ağıt yakarım
Bunun için, belki en son sana

Sen, köstebeklerle delik deşik olmuş
Ayrıkotlarının, dikenlerin bürüdüğü bir bahçede
Solmuş bir tek yaprağı diriltmek için
Yaşamını verdin, ki o sıralarda herkes
Taş dolduruyordu kuyuların içine
Bir zamanlar parmakizleriyle dolu bütün nesnelerin
Listesini çıkararak yakıp yıkıyordu
Günlerce dumanlar tüttü üstünde kentlerimizin
Bu çağdaş tütsülerimizle avunduk
Uçurumlarla değiştik adres defterlerimizi...
Ve sen öldün, unutuldun
Bütün unutulanlar gibi unutkansın şimdi

Ne söyleyebiliriz yarın bir taş konuşmak isterse?
Bir portakal ağacı saçını başını yolarak
Yollara düşerse birden?
Çiçekler ölülerin yüreklerinde büyür
Toprak öyle çok ölüyle dolar ve
Deniz, bir ölü yıkayıcısı olarak vurursa kıyılara?
Fundalıkların dibinde biriken kireç
Suların saçlarındaki yakamoz duvak
Sorarsa, sorarsa yineleyerek: Neden?
Benim ne işim vardı, insanların tarihinde?

Yerde sürüklenen ölü, gazetede bir resim
Çiçekler götürüyoruz sevgililerimize
Senin yattığın topraktan koparılmış
Bir yaz günü, geceyarısı uyanıp
Bir bardak su içiyoruz musluktan
O su, senin damarlarından geçerek gelmiş
Kimse düşünmüyor beyninle yüreğinin
Arasında durduğunu dünyanın ekseninin...
İşte o zaman bir suç çağrışımı oluyor yaşamak
Dünya özür dileyecek senden bir gün
Biliyorum, tarih orda başlayacak...

Yere sürüklenen ölü, göğe kıvrılan bıçak
Yüzün, dünyaya yakılan ağıtların önsözü olacak...

1984

Dalgınlık

Ne yağmurlar yağar artık, ne bir kuş kanatlanır
Güneş donar göğün karnında, yollar kapanır
Nesneleri yalar dilim, adını anlamak için
Acılar, yalnızlıklar, hüzünler adıyla çağrılamaz
Bunun için ömrüm bir tanımsızlıklar toplamıdır

Sular gitgide sığlaşır, çöllere akar
Uzlaşmanın adı uyum oldu nicedir
Benim dengem hiç yollara düşmediğimdendir
Fırtınada bir teknedir sarsak bedenim
Batacak olsa bir kendine sarılır

Dalgınım çok zamandır, ki dalgınlığım
Tarihin içini çektiği yerlerde durduğumdandır..

1984

Alkol

Cennetle cinnet arasında
Bir harflik hata
Yüzümün çizgilerinin durmadan birbirine karıştığı
[aynalarda
Akşam. Alkol. Bir uyusam.
Ne bir dostum var, ne bir düşmanım
Gelip karşıma oturacak
Yağmurlara vurduğumda kurur bir yerlerim
Göğe baksam yerçekimi bana tuzaklar kurar
Bulut gibiyim
Bana bakanın ıslanası gelir uzun uzun gökyüzleri
[altında
–Sabahtan mı oturdun be birader!
Ben olmazsam yalnızlığı kim bekleyecek
Gitgide kaybolan o sınırlarda
O herkesin yalnızlıktan kaybolduğu sınırlarda

Akşam. Alkol. Bir uyusam
Bir uyusam gökyüzü yorgan olacak
Soluğumu bir üflesem
Dünyanın bütün metropollerinde yangın çıkacak
İçimi çeksem sönecek
Yanımda kibrit çakmayın
Kanımdaki alkol ateş alacak...
Sayın müdür bu bana küfür etmek istiyor
Sayın savcı bunun adı kundaklamak olmalı
Sayın eleştirmen bu şiir değil
Sayın garson hesabı kim ödeyecek
Cennetten cinnete giden yolda
Bu adam nasıl yürüyecek...

1985

Karanlıkta

Evime gelenlerin ayakizlerini müzelerde saklıyorum
Bütün gülümsemeleri çerçeveleyip odama asıyorum
Taştan bir karanfil soluyor vazoda
Çarşıdan onu kurutmak için defterler alıyorum
Herkesin yaşadığı bir günlüğün adamıyım ben
Her gün bir aynayı silmekten başka yapacak bir
[işim yok
Kötülük uzmanlarına yüzümü değiştirtiyorum

Hey güneş doğacak hey sağına soluna bak
Karanlıkta yazmaktan gözlerin bozulacak

1985

Kötü Şair Dilekçesi

Sayın dekan
Antropoloji yıllığına beni niye almıyorsunuz
Yeni bir insan türü bulundu diye
Aynalara resmimi yapıştırdım
Her sabah bakıyorum
Ağzım var gözlerim var
Rüzgârlı bir sokak gibi uğuldayan aklım
İsterseniz yüreğimin
Fotokopisini almanıza bile izin verebilirim
Yeter ki tarihe geçsin adım
İki üç harfini atsanız da olur
Sizden biricik
İstirhâmım budur
Saygılarımla arz ederim efendim
İmza. Adres. Pul.

1985

Erotica

Masturbasyon çocukları
Kendinize bir beden bulun ve geçip karşımda durun
[artık
Eşekleri siz kurtardınız
Ondört yaşındaki kızları
Köylerde
Güneşin portakal koktuğu yerlerde

Masturbasyon çocukları
Nüfus müdürlüklerine bir uğrayın artık
Böylesi bir dünyaya ancak siz yaraşırsınız
Ne karnınız acıkır, ne çişiniz gelir
Gökyüzüne lağımlardan bakarsınız

Çarşaf çiçekleri
Her sabah bir annenin bulduğu ve dosdoğru bir
[babaya koştuğu:
Müjde! Müjde! Bizim oğlan erkek oldu!

Masturbasyon çocukları
Tenimizdeki ter, terimizdeki buğu..

1985

Umut

Usul usul geceleyin
Sirenler duyarsan derin
Kapını gökyüzüne dayayıp da bekle
Yolunu şaşırmış bir yıldız düşer belki üstüne
Başını yastığına göm
Yüreğini ayışığına ayarla
Yorganına sıkıca sarın
Derin bir nefes al
Ve sakın ağlama...

1985

İki Köşeli Yalnızlık

Gökyüzünde asılı kalmış bir yankı
Arıyor kendisini bırakan ağzı
Yeniden, yeniden sesini bulmak için

İki köşeli yalnızlığın bir ucunda sen, bir ucunda ben
Birleşip ayrılıyor çizgilerimiz
Hangi boyuttan koparılmıştık ki biz

Anı bile yok, ses, koku bile
Bir elin yazdığını öteki el karalıyor sanki
Silgiler hatırlıyor, kalemler unutuyor bizi...

1985

Memurların Güneşi

Hafif bir başdönmesi cüzdanımda ter
Perşembelerin cumalara özendiği saatler
Ben öyle çok yorgunum ki
Öğle vaktinde bir memur güneşi
Dopdolu dönerciler
Ayakta bira içiyor her kişi
İşer gibi ya da bir çiçeği sever
Bira bardaklarının ağızlara değdiği yerde kırılan
[güneş
Bir iki sallanıp sonra toparlıyor kendini
Cebinden boyunbağını çıkarıyor
Cekedindeki tozları silkeliyor
Bir tutam maydanoz istiyor garsondan
Ve çıkıp gidiyor
Kalıyor geride bir zincirin ayakizleri...

1986

Şarkı

Müzik için dizeler

1

Yağmurlarda duran kız sakla kendini
Saçlarını saldığında kenti sel basar

Nasılsa gün erken doğar geç batar
Bir uzak sevdayı çağırır gibi

Asmaların üstünden bir rüzgâr eser
Gider denizde bulur düşlerini

Ben de bir gün yollara böyle düşersem
O kız pencerelere bağlar kendini

Kendimi çağırdığım her köşebaşı
Bir ufuk çizgisine dönüşür gibi

Ben de bir gün ben de adam olursam
Dönerim o yoldan gerisin geri

2

Gözlerinin gözlerimde buğusu kaldı
Saçlarım saçlarınla harmanlandı
Kadınım bu gece bizde adandı
Dünyada hiç aşk kalmamış gibi

Evin avlusunda yaşlı bir incir
Göğsünde sütünün kokusu kalır
Kadınım güneşte suçun görünür
Sanki sabah herşeye tanıkmış gibi

Umut istemiyorum artık bu gece
Kapılarım kapalı ölüm gelirse
Benden bir gün geride bir şey kalırsa
Sana adak olsun yaşamım gibi

1986

Elma – Armut Oyunu

Oturuyorum günlerdir bir gökçekiminde
Sokaklara çıksam uçarı ruhum radarlara
[yakalanacak
Öbürü gidip okul – aile birliklerine yazılacak
Yüzümün sağ yanını katlayıp sol yanına vursam
Sanki aynalar mı gücenecek
Katladım gidiyorum işte

Elma da desen armut da desen ben çıkmam
Ben çıkmam saklanırım böyle

1986

Künye

Yağmurların yağdığı, kapıların gökyüzüne doğru
[açık kaldığı bir gündü
Çocukların okuldan dönmediği
Ellerimde bir beşiğin, ayaklarımda bir teneşirin
[sıcaklığı vardı
Yüzümü ufka çevirdiğimde duvarlar vurdu alnıma
Bütün işyerlerinde üç günlük zorunlu mesai ilân
[edildi
Ağladıysam ağladım, ne var ki bunda?

Soğudu ellerim, soğudu güneş ve onunla ilintili
[her şey
Sokaklara nabzımı dinler gibi bakarım ses yok
Geceleri beni bir yerden alıp, başka bir yere
[götürürler
Yüz mumluk bir ampül kadar elektrik taşırım
[damarlarımda
O da ancak dudaklarıma kilit vurmaya yeter

Bilmem kaç yıl önce aynada kalmış yüzümü
[sorarlar
Fotoğrafımı çekerler cepheden ve yandan
Dilim korkudan tutulur onlar konuşmuyorum sanır
İki derin çizgi kopar da alnımdan
Yollara, yollara doğru uzanır

Adım seksen kuşağı, yaşım yirmisekiz

Çocukları artık sokağa çıkarmayınız..

1986

Balkon

Yağmurdan kaçırılmış güneşe eğilimli
Bir şemsiye gibi tütüyor aklım
Bırakıldığı yer bir balkon olmalı
Mutlak, ağırlığını dindirmek için

Bir balkon... göz kararıyla oradan
Örneğin ufuk görülebilir
Hep yalnızlıklarda geçti ömrüm
Ancak koro halinde ölünebilir

Sevgiden kaçırılmış, aşka eğilimli
Çıkmak merdivenleri üç beş atlayarak
Elimde solgun bir cezayir menekşesi
Sırtımda dünyanın pusu dumanı

Anahtar dönüyor yuvasında
Beni bekliyor vazodaki karanfil
Varırım, kendi evime varırım en sonunda
Yaşamdan kaçırılmış, ölüme eğilimli

–Reis, bu şiir böyle bitmez
Aç bir daha oku uyak sözlüğünü!

1987

Saçlar

Saçların bir kanal gibi uzanır ufkuma
Kızılay'da kartpostal sergileri kurulur
Birdenbire nedense alnımda bir yara
Gitgide derinleşir birdenbire soğur
Oturur biralar içeriz köpüklü
Türküler söyleriz nasılsa içli
İşte bugün de bir gökçekiminde buluştuk
Yere yumuşak iniş yapamadık gitti

Saçların dedim de hani omzunda toplasan iyi
Hiç değilse dudaklarımın bir merkezi olur

1987

Su Gibi

Ömrümü bir aynada mı gördüm
Bir taşın genişlettiği suda mı yoksa
Bilmiyorum, artık hiç bilmiyorum
Ölüme de hazır değilim, yaşama da

O portakal ağaçlarının kokusu
Yetmiyor bana şimdi
Kırıldı belkemiği düşlerimin
Yolda yatan yaralı bir hayvan gibi

Ağlamıyorum, yerinmiyorum artık
Gelen ölüm de olsa, nasılsa
Taşlardan sekerek denize akan
Su gibi, usulca sızacağım toprağa

1987

Son Damla

Son damlayı düşünüyorum
Bardağı taşıracak o son damlayı
Bekliyorum yıllardır
Alkol uçuyor
Ve buharlaşıyor su
Çakıltaşlarını yığsam
Cam çatlıyor
Kanla belki
Ölümle evet
Dolacak bu bardak
Son damlayı düşünüyorum
Yağmur diniyor ben sokağa çıkınca
Hayır'lar evet oluyor
Son damlayı düşünüyorum
Bir kutu ilaç
Diazem örneğin
(Çok basit bir çözüm)
Bir ekmek bıçağı
(O da)

Bir tren yolu
(Denenmiş daha önce)
Bir silah
(Ama nerden bulmalı)
Bir gökdelenin kırkıncı katı
(Ah yükseklik korkularım)
Ama neden
Herhangi bir adam bir kibrit çaksa
Yangın merdivenlerine koşuyorum
Son damlayı düşünüyorum
Bilinçli ve dingin
Evet öyle olmalı
Kendimi atıyorum önümdeki bardağa
Tırmanıp çıkıyorum
Gözümü açıyorum bir karakolda
Memur bey
Bunun bir adı olmalı
Her şeyin bir adı olmalı

1987

Altıncı Hececi

Bu ölçülü yürüyüşü hececilerden kaptım
Bir Garip Orhan en çok buna gülerdi
Bu gözlerimi bir teleskoptan aşırdım
Bir buçuk miyop durmadan büyürdü

Hipnotik uykulara kanayazdm
Doktorum anladı da hemencecik kesti
Ardından elektroşoka aldı beni
Ben bunu yazmıştım, sayfayı çevirin

...Ama hep alkolde saklayın beni
Yoksa çürür giderim, dökülür bıyıklarım...

1988

Mutlu Evlilik, 2

Seni sevdim tırnaklarım büyüdü
Karı koca arası pul biber
Şiiri bırakır adam olurum
Karnımız doyar, aşk biter

Aşk bitsin... başlaması bitmesi
Az şey mi? Çıldırırım da beyaz gömlek giymem
Çapkınlığım kulaktan dolma gelir sana
Aşkım otomatik telefon

Kafamı kızdırma gene giderim
Az sonra gelirim elimde karanfiller
Karım, sarı mendilim, al ben gibi bir karayı bağrına
Gel, yüz kere evlenelim...

1988

Güzelleme

Dünyadan yeni geldim, aklımı korudum
Ellerim ceplerimde mağrur, sıkılgan
Ey sen ki, yüzünü güneşle değiştiren adam
Olsam, yalnızlığım kadar olurdum...

Böyle uyaklı şiirler de nerden çıktı
Tam Woody Allen gibi gözlüklerim büyürken
Kimse demesin burası doğu, şurası batı
Haritada dağlar denizlerle sevişirken

Alnımda bir yara büyüyor da büyüyor
Ben böyle güzel miydim eskiden...

1988

Otuz Yaşın Şiiri

Çeyrek yüzyılı beş geçiyorum
Herkes beklerken ölümümü
En çok ben en çok ben en çok
Seğiriyor kalbim akrep yürü yelkovan dur
Bilmiyorum kim kimin mahkûmu

Pastaya mumların sığmadığı yaştayım
Utanarak gösteriyorum polise kimliğimi
Sinemalarda bir *şebeke* üyesi değilim yazık
Artık kendimi fotoğraflarıma uydurmalıyım
Kalbim diskotekler şahini

Çeyrek yüzyılı beş geçiyorum
Bütün yalanlarım yalanlandı yaşam tarafından
Artık hiçbir şeye inanıyorum
Bir nefes çekip bıraktım sigaramdan
Biliyorum üflemeye gücüm yetmeyecek
Kusura bakma anka, hoşçakal intihar
Hiçbir şeyi değil değil hiçbir şeyi
Oğlumun otuz yaşındaki halini merak ediyorum

İyi ki doğdun Ahmet Erhan
Otur içkini iç ve içlenme
Nasılsa senden sonra tufan

1988

BİNDOKUZYÜZDOKSAN...

Sunu

Tedirgin çiçeğim, kaldın boranda
Bu yıl da yaz gelmeyecek
Gerisin geri dönüyor dünya

Bir kartopu gibi sıktım demin
Acılarımı yavaşça

Alkole bıraktım, eridi nasılsa...

1990

Fotokopi

Geceleri hüznümüzü birbirine tutardık
Ortada aşkın fotokopi makinası
Çoğaltırdı bir şeyleri ya da biz çoğalırdık
Ondan sonrası Hasan'ın Hüseyin'in dili

Meyhanelerde sevişenlere ceza yazmayınız
Meyhanelerde sevişenlerden hesap almayınız
Ahlak zabıtası şefgarson ve bilumum komi
Meyhanelerde ölenlerden adres sormayınız

Geceleri hüznümüzü birbirine tutardık
Ortada bir oğlan, iki kız... aile pilakisi
Sen kocanı sevmezdin, ben karımı severdim
Belki de başka bir şeydi, sen hiç evlenmemiştin
Karıştırdım mı, diyelim ki karıştırdım
Nasılsa her şey fotokopi, laf olsun muhabbeti

Anlamıyor musun, makinada mürekkep bitti
Her şey beyaz kâğıdın insafına kaldı...

1990

Erteleme

Ben yenildim, öyleyken de saçlarım uzarmış
[anladım
Hayatım ve tırnaklarım
Bir cenin umuduna aldandım
Yalnızım sapına kadar... ya erenler
Hüznümün alnımda münhâl bir arsası var
Ölüm iki parsel... hayata kandım

Ben yenildim, böyleyim, tüyübitmedik ölüm
Ardımdan konuşur ve bankadaki hesabıma göz
[diker
Ben yenildim, 60 x 1.72 olarak yere serildim
İpim yok, ilacım eski... intiharı erteledim

1991

İltica

Gecenin hüznünü bakraçla sağandım
Yakışırdı genzim acı şarkılara
Yağmur yağdı duruldum böyle oldum
Alnım çarpıyor şimdi alanlara

Sen söyle ey sabahın yedisi
Kızılay meydanı, Gima'nın önü ve daha ne varsa
Bağırsam suçum sabit, gerinsem işçi profili
Deliller ehil ellerdedir taş da yağsa

Her sabah hava raporlarına bakandım
Enişte başkaldırı, ablam 68 takviminden solgun
[bir yaprak
Ben bir bahar sabahı tutuklandım
Müebbetten idama iltica ettim dilekçe vererek..

1991

Bir Hayat Bile...

Bir hayat bile kuramadım
Çarklar dişliler arasında
Dükkânlar bürolar bilgisayarlar
Bekâr evleri karşı cinsten ırklar
Yalnızım defterimde adres çok
Terkedilmiş bir ev ardımda
Bir hayat bile kuramadım

Artık ömrüm bir varsayım
Kötü bir bilimkurgu romanı
Yurdum sömürünün savaş alanı
Sol yumruğumu bilerek uyuşturdum
Bütün cennetlerime kibrit suyu döktüm

Bir hayat bile kuramadım
Ne bir ülke kurtarmışlığım var, ne de
Yol ortasında kız öpmüşlüğüm
Evet'lerim hayır'larımın önünde saklı
Hayır'larım dünyadan pişman
Dilim devrime teşne, konformizme hayran

Hem Türküm, hem doğru, hem de çalışkan...

1991

Bağlar Gazeli

Artık hiç açılmayacak bir kapı ardımda
Ve yok bir tas su dökenim

O uzak bağların gazeli gibiyim
Tüy dikecek ölümüm sanki dünyaya

Ömrüm ayrılıklara teşne, giderim
Kül altında kor olan acıyla sevişerek

Kadın, bu son ölümüm olsun
Ahmet Erhan bir daha dönmeyecek...

1991

Misak-ı Milli

Yurdum, yağmurun mu köreldi,sütün mü karardı
Tinerle siliyorum acıyı kahrolası aklımdan
Senden bana çarpan her duygu hep ölümle ilgili
Dilimi koyulaştırdım, bedenimi biledim... gülüyorlar
[arkamdan

Yurdum, hayatın devrik saltanatı bakıyor sana
Dışında bir yerlerden Paris, Frankfurt, Lavrion
Bir ünlem gibi dimdik duruyor bedenim
Bağırıyor hâlâ: Emperyalizme ölüm! Sömürüye son!

Kan akıyor on yıl önceki yara izlerimden
Tırnaklarımı uzatmadım desem yalan olur
Büyüdüm, serpildim, ancak bu eşiklerden
Çıkamam dünyaya bir gün kalbim görünür

Yurdum, misak-ı milli kalbimde gömülüdür.

1991

Cenaze Namazı

Ben ölürüm adamım, şöyle ya da böyle
Ardımdan fotoğrafımı sana postalarım
Yeri göğü inleten Tanrım
Hiç değilse bana günü ve saati söyle

Gelirse ölüm diye gelirse birdenbire
Bedenimin her yanına çıngıraklar astım
Dünyanın beni kusacağı o en uzun faşizme
Arasıra ayaklanıyor kalbim ve cümle organlarım

Sevgili hayat! Yenilmek aşinamdır ölümüm günah
Vurun şaire, tüyü bitmedik şiirler yetim kalsın
Gönderde yeter ki ayyıldız dalgalansın
Metris Diyarbakır Aydın Mamak

Ben ölürüm adamım, şöyle ya da böyle
Dünyaya bir soru işareti daha çakmak için
Yeri göğü inleten Tanrım
Eğer varsan söyle, cenaze namazımı kılayım...

1991

TURUNCU DEFTER

"Ve yaşam yalnızca rüzgâr, yalnızca gök-yüzü, yalnızca yapraklar ve yalnızca bir hiç değil mi?"

Cesare Pavese

1

Boş, beyaz bir kâğıdın önünde ne kadar zaman geçtiğini bilmeden beklemek.. Aklım dört biryandan vuran rüzgârların ortasında uğulduyor sanki. Portakal çiçekleri bir bir yere düşüyor. Gökyüzü, üzerinde mürekkep lekeleri olan bir masa örtüsü gibi. Bu öğleüzeri anlaşıldı, dünyadaki hiçbir varlık sesimi yankılamayacak. Yapayalnız duracağım böyle nemli, yarı karanlık bir odada, önümde boş bir çay fincanı, kül tablasının üstünde kendi kendine tüten bir sigara ve soğuyan, gitgide soğuyan ellerim. Duvarda bir resim: Yaşlı, mavi başörtülü bir kadın rüzgâra açık bir balkonda çamaşır asıyor; dalgalanan ve gökyüzüne doğru kanatlanacakmış gibi duran çamaşırlar mı, yoksa etekleri mi, belli değil.

Boş, beyaz bir kâğıdın önünde saatler, günler.. Anlamsız bir kum saati gibiyim, zaman kavramından yoksun. Yalnızca denizin tekdüze sesi. Toprakta çürüyen portakal çiçeklerinin buruk kokusu, bir çocuğun bahçedeki tulumbanın koluna bütün gövdesiyle, neredeyse havaya sıçrıyormuşcasına asılışı.. Ötesi, dinginliğin durgunluğa ve karşı konulmaz bir iç sıkıntısına dönüştüğü saatler, günler...

2

Bir mürekkep lekesi durmadan büyüyor defterin üzerinde ve yazıyor bütün bunları. Kurmacanın bile belirgin bir dizgeye kavuşamadığı yerlerde yazmak giderek bir sayıklamaya dönüşüyor. İnsandan, yaşamdan bağımsız gibi duran bir şey. Nesnelerden tüten buğu yazıyor bunları, oluklardan akan gökyüzü.

Peki sen, durup durup denize bakan çocuk, daha ne arıyorsun? Yazılacak her şey senden önce yazıldı, söylenecek her şey söylendi çoktan. Artık her şeyin bir adı var şu dünyada. Ölümün bile bir adı var. Topuklarından, attıkları her adımda kan sızan adamlar geçti bu yollardan. Peki sen çocuk? Dünya hiç bir zaman gökyüzüne yansımayacak, artık hiç değilse bunu biliyorsun. Sesler gitmiş, bir tek yankıları kalmış geride. Bedeni olmayan seslerin çığlığa dönüşmeyi kurduğu yerlerde sen şarkı söylemek için bekliyorsun. Çocuk, yanılıyorsun.

3

Kent bir topaç gibi dönüyordu çevremde. Toplu sokaklar boyunca yürüyordum. Koltuğumun altında genellikle okuma fırsatını bir türlü bulamadığım katlanmış bir gazete ya da küçük bir kitap oluyordu. Bedenim çoğu zaman bir çuval gibi kendi kendini dürmek, bütün hücrelerini birbirine yapıştırmak isterdi o zamanlar. Yabancı, benim olmayan bir tek ses kırıntısı bile ulaşamasın diye.

Bir kuşun, birdenbire kanat çırparak yaklaşışı. Bir çocuk yüzünün pencerelerde donup kalan görüntüsü. Bir müzik sesi.. Benim yarım bıraktığım çığlığı ağzına al, dilinin altında ezerek yıllarca sakla ve sonra öyle bir biçimde ortaya çıkar ki, her tını bir eyleme dönüşsün! Uzak, bir kartpostal gibi duran görüntüsüyle bir portakal bahçesinin rüzgârda çırpınan, çıldırırcasına çırpınan dalları. Benim bedenim seslerden ve görüntülerden yapılmış bir mozaik mi? Sinirlerim bir ağacın kökleri gibi tel tel, etim toprak doygunluğunda. Ellerimden tut ve çek beni uzaklara. Dinsin bu dinginlik, suskunluk bağırsın!

"Söyle bakalım, sen kimin çocuğusun?"

"Annem avucundaki deniz suyuna üflemiş beni. Öyle doğmuşum. Ve hemen yere dökmüş sonra."

Geniş bahçeli, bir tepenin yamacına kurulmuş bir ev düşün. Düşündüm. Portakal, limon, dut ve incir ağaçlarının ardında kesik kesik ve mavi elişi parçacıkları gibi yapıştırılmış bir deniz görüntüsü. Gerçekle kurmacanın birbirine karıştığı bu yerde beynin ve yüreğin birbirlerine dolup boşaldığını, aralarında hep bir ırmak yatağının uzandığını düşünmek. Kurumasın o yatak. Hiç değilse bu defter boyunca. Sonra ne olacaksa olsun!

4

Gecenin bir yerinde taşlar, suyu çeken süngerler gibi ayışığını çekiyorlar içlerine. Topraktan belli belirsiz bir buğu yükseliyor. Asma kütüklerinin arasında yürüyorum, olgun üzümlerin şırası damla damla düşüyor yere. Koruklar dişlerini sıkarak tatlanacakları günü bekliyorlar. Gece sonsuz gibi ve solgun öylece.

Yaşamımda hep bir başlangıç noktası arayıp durdum. Bende bir gülüşe, bir bakışa, bir söze tarih düşürme merakı ne zaman başladı? Bir zamanlar şöyle diyordum örneğin: Yazdığın her şeyin altına gününü, saatini ekle, çünkü bindokuzyüz bilmem kaç yılındasın.. Bu yıllar öyle çoğaldı ki, sonunda bir belirsizlik bulutuna bıraktılar yerlerini. Her şey kendini yineler gibiydi. Bütün tanımlar eksik, adlar ve sıfatlar uydurmaydı. Sorular sordum, hiçbir yanıt karşılık olamadı onlara. Bağırıp çağırmaya başladım, yumruklarımı sıkarak birilerinin üstüme gelmesini bekledimse de kimse aldırmadı. Şimdi de bunlardan değişik bir şey olmuyor. Her şey o kadar çok konuşuluyor ki, yazıya geçirilecek bir şey kalmıyor geride. İçinde yaşadığımız şu çağ unutmayı çok iyi biliyor –belki de tek niteliği bu. Unutuyoruz ve

unuttuğumuz şeylerin yerine hemen bir yenisini koyuyoruz. Yağmurlara ve rüzgârlara açık olmak tek özelliğimiz bizim.

İçi samanla doldurulmuş anıtlar çağı!

Günsüzüm, gecesizim şimdi. Görünüm bir alacakaranlık bile değil artık. Gökyüzü bir defter gibi yapraklarını çevirip duruyor yalnızca. Küçük küçük kimi dünyaların enlemleri urgan, boylamları bıçak gibi. Kimse geçemiyor öteye. Yirmidört saatlerden çalınmış sekiz saatlik iş günleri...

Gün ağarırken sular, elindeki şekeri emen çocuklar gibi güneşi emiyor usul usul. Ufacık patikalardan denize doğru iniyorum. Ayakkabılarım çiyle sırılsıklam. Horozlar ötüyor bir yerlerde ve uzun bir ezan sesi.. Bunlar da dünyadan, dünyaya ilişkin şeyler demeye bir türlü dilim varmıyor.

5

Geceyi dinle, yıldızlar tarçın kokuyor. Yollar, yağmurdan sonra çıkan ayışığında pırıl pırıl. Şu anda içinde yaşadığım dünyayı kim tasarlamış, kim çizmişse eline sağlık. Gökyüzü damla damla akıyor kalemimden. Hiçbir şey yazamayacağımı biliyorum yine de. Elimi tutan birileri, bir şeyler var. Geceyi dinle, diyen. Bütün duyularım düz bir aynada kendilerine dönüyorlar yine. Sesler bölünüyor burada, görüntüler, duruşlar kırık dökük. Dokunduğum her şey süngersi bir biçim alıyor.

6

Bütün seslerin sonunda bir çığlık olarak patlaması. Gökyüzünde bir kuşun kanat vuruşunun doğurduğu yankı– mavinin denize sızışında beliren yankı. Bir küçük kız mızıka çalıyor deniz kıyısına oturmuş, arada bir kuruyan dudaklarını yalıyor.

Kulağımın dibinde bağıran sesler. Uğultulu. Boğuk. Tanımlanamayan ve öykünmeye kalkıldığında bile bir daha yinelenemeyen. Unutkan sesler. Ürkek. Acılı.

Dünyayı yırtan postalların sesi.

Geceyle gündüz arasındaki alacakaranlığın yarattığı, toprakta uzun uzun türküleđiği buğunun sesi. Bir damla kırağının bir yaprağa düşerken çıkardığı ses. Kırılan bir kapının. Bir yüzün sonradan beliren bütün çizgilerinin çığlıklar eşliğinde dosyalanan sesi. Yanan bir kitabın sobada çıkardığı hışırtının, bağıran sözcüklerin sesi.

Yolların, upuzun yolların uğultusu.

Bir piyanonun tuşlarına tam uzanacakken kırılan el. Senin de bir adın var seslerin tarihinde. Notalar daha bir derinleşti sen gideli. Suskunluğun müziği şardı her yeri. En olmadık sesler birbirini çağrıştırmaya başladı.

Göğün sesi. Maviden mora, sonra karaya geçen ses. Devinimin insanı boğan uyumu. Değişimin. Ayışığından dünyaya iplik iplik yayılan bir çıkrık sesi..

7

Seni ölümün değişik görünümleri içinde algılıyorum. Ama o fotoğraf karesinin üstünde duran hep senin yüzün. Boynuna bir ilmek geçirilirken de, koynunda bir kurşunun açtığı derinliği ölçmek ister gibi sonuna kadar açık ve şaşkın gözlerle bakarken de, bir akıl hastanesinde ya da işkence altında bedenine elektrik veriliren de... hep senin yüzün. Alnında, ayrı yönlerde iki ırmak gibi akan kaşların çatılmış, gözlerin sanki hemen önünde uzanan bir ufuk çizgisine dokunmak ister gibi sabırsız, atak ve kâğıtlara bir çığlık iskeleti olarak yapıştırılacak sesin, dişlerinin arasında dizginlerini kırmayı bekliyor.

Geçmiş kadar uzak ve gelecek kadar yakınsın şu anda. Senin yaşadığın günleri geri döndürmem olanakdışı, ama geleceği şu satırları yazdığım anda bile hiç değilse kurabiliyorum. Bunun adına umut diyorlar. Bence güven, insanın varlığına, değişim isteğine ve mutluluk arayışına duyulan bir güven yalnızca. Bütün karamsarlıklarımızdan damar damar süzülen bu ışığı çoğaltmaya kalkışmak da doğru gelmiyor bana. Bu ışık, düşüncemizin temelinde dursun yeter. Bir kez olsun yaşamın toprağına kendi ayaklarımızın üstünde durarak basmayı öğrenmeliyiz; o toprağın zaman zaman kayacağını, tökezleye-

ceğimizi ya da bizi bir anafor gibi içine çekeceğini.. Buna da ölüm diyorlar. Doğru. Ama ölüm bile yalnızca *yaşayanlar* için sağlanan bir ayrıcalık.

Yağan, durmaksızın yağan bir yağmur altındayız. Bir elimiz öbür elimizle tokalaşıyor, sakallarımız uzamış, bir ayağımız öbür ayağımızın üzerinde. Evlerde bizi hep bu durumda buluyorlar. Kitapların ceketlerimize sinen tütsülerini de unutmamalı. Adın ne, nerde doğdun, baban kim, nedir suçun? Öyle çok suç sıralıyor ve bunu öyle büyük bir ustalıkla bütün enlemlere boylamlara sıçratıyoruz ki, soranlar şaşırıyor. Bu dünyada olan biten her şeyin suçlusu olmak, biricik suçsuzluğumuz bizim.

Unutmaya bile gücüm yok. Artık yaşamaktan öte bir ölüm kalmıyor bize. Toprağın çekirdeğinden ve göğün burçlarından kovulduk. Bedenimiz bir sarkaç gibi gidip geliyor bu ikisinin arasında. Yüzlerimiz bir tek yüzün fotokopi makinalarına yatırılarak çoğaltılmış birer sureti. Adlarımız sağdan sola, yukardan aşağıya çözülen bulmacaların içinde gizli. Sabahları gazetelerde bir bardak çay eşliğinde okunacak: "Bir tohum daha çürümeye mahkûm edildi!"

Göğün iki dudağının arasında altın bir diş gibi parıldayan güneş, bize yüzümüzü yeniden bağışlayabilir misin. Bütün mazgalları bırakarak geri çekilen deniz, aklımızda kalan tuz kırıntıları ne olacak? Ve yürüdüğümüz her yere taze bir mezar kazmaya teşne toprak, bütün kutsal kitapları haklı çıkarmak adına yine çamurdan yaratılacağımızın güvencesini verebilir misin?

Yoksa yine kâğıtlarda bir çığlık iskeleti olarak kalmak...

8

Yüzümün bütün çizgilerini seferber ediyorum, sırları çoktan dökülmüş bir aynanın karşısında birleşip uzaklaşıyorlar, bir suyun halkalanması gibi. Yıllardır bu ânı bekleyip durdum. Bir uzun devinimsizlik. Suskunluk. Yüzüm bir su gibi genişleyip daralıyor. Çizgi çizgi, kırık dökük. Her an damlacıklara bölünebilir. Onu dağılmadan yakalamak istiyorum. Biri şimdi durgunlaşmaya yüz tutmuş bu suya bir taş atmadan.

Daha o zamanlar yitirmenin ne demek olduğunu biliyordum ben. Bedenimin bütün hücrelerinden bir rüzgâr sızıyordu sanki. Anlatılmaz, tanıma gelmez bir boşluk duygusu. Bütün dünya üstüne çökerken taşları, kumlarıyla yığılırken onun altında bir elek olarak kalmak. Hiçbir olağandışılık yoktu. Yalnızca derin bir uçurumda rüzgârın bıraktığı uğultu. Ve bir yaşam boyu birbiri ardısıra yuvarlanan taşların ürküntüsünü duymak.

9

Akdeniz, yağmurdan kaçırılmış, ancak üzerindeki tek bir satırı bile okunamayan bir kâğıt parçası gibi. Zaman gittikçe küçültecek onu ve bu çağın yıkımından kurtulmak için ona sığındığımızda şifrelerden örülmüş bir dil kullanmak durumunda kalacağız. Bir aynanın, işlevini ancak başka bir aynanın görüntüsünü yansıtarak yerine getirebildiği böylesi bir labirentte yüzünü yitirmiş olmanın suçluluğu.. Hiçbir şey bu kadar acı olamaz. Anlatımlar değil, yalnızca kalıplar, biçimler var burada. Dondurulmuş gülüşlerin sergilendiği bir tür galeri. Belki de yüzümü bu örneklerin hiçbirine uyduramadığım için durup durup çığlığı basıyorum. Ben kimi sözcüklerin bile içlerinin samanla doldurulup müzelere kaldırıldığını gördüm. Soyu tükenmiş kuşlar gibi.. Onlar da bir zamanlar gökyüzünü boydan boya silmek ister gibi kanat çırparlardı, düşecek olsak kök gibi ayaklarımızın altına akarlardı. Bana her şeyin değiştiğinden, değişmesi gerektiğinden sözediyorlar. Benim gördüğüm yalnızca bir değişim oysa, yenilenen hiçbir şey yok!

Suların kayalara çarptığı yerlerden kıvılcımlar saçılıyor sanki. Bunun günışığına bir katkısı vardır. Bir yılan, çalılıkların dibinde güneşleniyor. Taşların bilinci yok! Şu an bir çakıltaşını elime alıp, suda kaydırabilirim, her şey benim istencime bağlı. Ama bana verilen bu hakkı bunca kötüye mi kullanmalıydım?

10

Gökyüzünde binlerce kanat vuruşu. Dünyada sabah oluyor. Denizi enlemesine yaran bir tekne; yelkenle çapa arasındaki çelişkiyi düşündürmekten öte hiçbir anlamı yok şu an benim için. Çayımı yudumlayıp, sigaramı tüttürüyorum. Geceyarısı, uykumda kendi sesime uyandım, sırılsıklam ter içinde. Çığlığım ufuk çizgisinde asılı kalmış gibi, bu dünyanın gerçek kaosu ortasında anımsanamayan bir karabasanın nedenini soruyor bana.

11

Yalnızım. Bir sürü düşmanım var. Yalnız değilim. Yerimi belirlememe yardım ediyor onlar. Yürüdüğüm her yere mayınlar ekiyorum. Gökyüzü alnıma çarpıyor her sokağa çıkışımda. Kahvelerde oturuyorum, denize karşı yaktığım bir sigaranın dumanlarını bir duvar gibi örerek dört bir yanıma. Kıyıda bir oğlan çocuğu, bir ipliği olta niyetine sulara sarkıtmış, balık bekliyor. Artık şiir yazmıyorum. Yazsam, bu çocukla kendi aramda bir özdeşlik kurardım hemen. Şimdi taşlarla, durgun sularla, yaprağını dökmüş dallarla kendimi bir tutmak işime geliyor.

Nerede yorulur bir insan? Dünyada olup biten en olağandışı şeyler karşısında bile şaşıp kalma yeteneğini yitirdiğinde mi? Ben ki yorgunum ve hâlâ gündüzün ardından gecenin nasıl geldiğine, kumlardaki şu çakıltaşlarının yüzyıllardır nasıl böyle kımıltısız, aynı yerde durabildiğine ve portakal ağaçlarının hâlâ nasıl meyve verebildiğine şaşıyorum. Ama yorgunum. Toprağa yüzükoyun yatacak ve bundan hiçbir şiirsel sonuç çıkaramayacak kadar.

Koskoca bir sözlüğü sulara yatırdım sanki ve sular onun yapraklarını birer birer içine çekiyor. Unutuluşun düğünü... Adı konulmamış varlıklar, duygular, kavramlar hiçbir zaman benim olmadınız. Suya bıraktığım kitap, seni ezberimde tutuyorum, bir gün bütün sözcüklerine tek tek karşılık bulabilmek için.. Adlardan soyundum şimdilik, dünyayı giyindim.

12

Yağmur yağacak, diyor içimde bir ses, yağmur yağacak ve bu dünyada hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Taş itecek altındaki taşı. Ağaç özsuyunu yadsıyacak... Gökyüzü bir yumak halinde dökülüyor çatılarına evlerin bunun için. Bunun için bayat bir ekmek gibi ufalanıyor adına yaşam dediğimiz o şey; ufalanıp dağılıyor ve bir tanım arıyoruz ona, belki tek bir sözcük. Biri gelsin o sözcüğü kulağımıza fısıldasın ve bütün denklemler kavuşsun çözümlerine.

Dünyada iki renk var şimdi: Ak ve kara. Ona alacakaranlığı ben ekledim. Bir tek güneş, tanımıyla kesin ve hep geleceğe ilişkin kavramların üstüne doğan. Kitapların altını çizerek okumak, bir tarlayı sürmek gibi bir şeydi o zamanlar. Ben altı çizili yerler sözcük sözcük yanarken sokaklara çıktım ve gökyüzünden yağmur yerine kavramlar dökülüyordu. Şimdi bütün tanımları yitirdiysem, suç kimde? Kimse git demedi, kapılardan gözyaşları kovdu beni...

13

Ölüme karşı her zaman tiksintiyle karışık bir korku duydum. Onunla böylesine çok uğraşmam belki de bundan ötürü. Yaşam, bir kış gecesinin ayazına karışan bir soluk gibi çekiyor şimdi beni. O solukla, sönmeye yüz tutmuş bütün ateşleri üflemem gerek.

Kentlerin ve anıların ömrü, bazan bir insanın ömründen çok daha kısa. Belleğin durmaksızın ıslak –ve üstelik kirli– bir bezle silindiği bu kargaşadan geride ne kalacak? Bu bir nostalji bile değil artık, çünkü yaşanmış bir şey üzerine kurulmuyor. İnsanın içindeki kimi eğilimleri değiştirmeden, yaşamı değiştirmeye kalktık-saçmalık burada. O zaman gerçek anlamda bir değişimi yaşamak değil, yalnızca bir nesnenin yerini başka bir nesneyle, duyguyla, düşünceyle değiştokuş etmek durumunda kaldık. Her şeyin çoraklaştığı bu gibi yerlerde, kendi bedenimizde kimi kurtarılmış bölgeler bulmamız kaçınılmazdı aslında. Yağmur bir şeyleri silebildiği gibi, besleyebilir de. Anımsamak istiyorum şimdi, yalnızca anımsamak. Aklım tekmelenmiş bir sokak köpeği gibi uzun uzun uluyor. Bunun için ölümden böylesine çok sözetmek durumunda kalıyorum ve öylesine yaşamla doluyum ki, bir tek anının, bir tek yüzün, gülüşün bile ölmesini aklım almıyor. Yaşamım, ölümün elinden kurtarılacak şeylerin bir toplamına dönüştü.

14

Bedenim tütsüleniyormuşcasına terliyor, buhur kokuları yayılıyor dört bir yana. Güneşin altında toprak yol yol. Zeytin ağaçları saçlarını yoluyorlar rüzgârda. Deniz kayalıklara vurunca çatlayıp kırılıyor. Elimde kocaman bir bıçak, dikenli incir kesiyorum bağın kıyısında. Üzümlerin keskin kokusu genzime doluyor. Yeşil bir kertenkele bir taşın üzerinde tedirginlikle izliyor beni. Hiçbir devinimde bulunmadan bakıyormuş gibi duran gözlerini uzaktan seçebiliyorum.

Bu uyumu, doğayla insan arasında varolan bu çok eski anlaşmayı bozamayacaklar. Gözden kaçırdıkları belki de en önemli şey, bunların zamanla kendilerini yenileme yetileri. Ancak bütün organizmanın, yani dünyanın ölümüyle gerçekleşebilir bunun tersi bir durum.

Başa çıkamayacaklar. Yağmur tükürür gibi yağacak onların yüzlerine. Rüzgâr boğazlarına kayaları tıkayacak. İçtikleri su donacak midelerinde. Taşlar taşa tutacak onları.

15

Zamanı oyan, tüketen bir sessizlik. Cırcırböcekleri bile sustu. Tek bir yaprak kımıldamıyor. Şaşkınlığın yitip gittiği böylesi anlarda, en küçük bir devinimin bile bir anlamı olmalı. Doğanın da beş duyusu olduğunu düşünmek. Bugün hepsi de suskun, kör, sağır.. Her ses kendi yankısı içinde yitip gidiyor, her dokunuş hemen ardında bir uçurum bırakmaya teşne.

16

Yağmur kaçkını, tufan delisi seni, ne kadar unuttuysam o kadar anımsıyorum şimdi, iyi mi? Düşüncelerim yağmur damlaları gibi– kimisi kuruyup gider, ırmaklara taşınır kimi. Hiç bu kadar yorgun olmamıştım. Defter, seni de hiç bu kadar yormamıştım. Gökyüzü nereye gitsem beni izliyor, toprak beni, su beni..

Solgun bir gün, çocuklar oynuyor dışarda. Birazdan büyük bir olasılıkla kapımı çalınır ve açar bakarım *kimse yok* diye biri. Kimse yok! Böyle bir adam yok, burada hiç yaşamadı.

Acının yüzü, ölümün yüzüne ekleniyor.

17

Yazdığım her sözcüğe bir yağmur damlası yeter. Her hücreme toprağın bir zerresi.. Sesimi aynalara vurdum, yüzümü uğultulara sordum yıllar boyu ben. Yaşamla ölümün imgelerini birbiriyle uyumlu bir biçime sokmaya çalışmak. Onlar paralel iki duvardılar da sanki, bir örümcek ikisi arasında bir ağ örüyordu bıkıp usanmadan. Sözlüklere *yaşamölüm* diye yeni bir kavram ekledim.

Yağmur bedenleşiyor karanlık bir pencereden bakınca. Derin iç çekişler duyuyorum, nedense günlerdir duyuyorum derin iç çekişler. Yok hiç kimseler. Duvarlara yalan yanlış dünya haritaları çiziyorum ve yumruğumu vurduğum her yer yurdum oluyor. Sokağa çıksam aynı yağmur bir sağdan bir soldan çarpıyor bedenime. Defter, seni paltomun içinde saklıyorum.

Bütün derinliklere yüzeyi unutmak pahasına ulaşmak niye? Ya da öyle çok anımsamak ki, derinliğin bilincine varamamak.

Defter, anlamıyorum, anlayamıyorum yumruk kadar bir beyinden nasıl çıkar bunca soru? Çakıltaşlarıyla dolar mı bir uçurum?

Tebeşirler alır, silgiler satarım ey ahâli!

18

Evlerin duvarlarına oyulmuş gibi duran sessizlik. Burada taşların bile, belli belirsiz gözeneklerine havayı ektiğini anlıyor insan– bir sünger.. Ne istiyorum? Daha ne olacaktı, ne olmasını bekliyorum? Bunca dinginliğin ortasında bütün bu çığlıkların anlamı ne? Yaşamın, bütün renklerin birleşerek oluşturduğu bir rengi var ve hiç değişmiyor, değişen tonlar yalnızca. Bunu benimsemeye hazır mısın? Zaten hep bunu yaşamadın mı, yaşamıyor musun? Bu göğün altında soracak bir tek sorun bile kalmadı mı yoksa? Suç neden dünyanın olsun? O hiç değilse tarihiyle bütün suçlardan uzak bir bölge buluyor kendine; öylesine suçlu ki, suç kavramının bir anlamı kalmıyor onun karşısında. Sen de suçlusun! Bu suçluluk duygusu, başın sıkışınca sana hep kâğıtları, kalemleri aratan. Karanlığa bir başka karanlık olarak sızıyorsun.

19

İki gece arasında öksüz kalan günışığı.

20

Bir ayağını öbür ayağının üstüne atıyor çocuk, bir kitabın yaprağını çevirir gibi. Alnında çaprazlama, kıvık bir demet durumunda kalan günışığı. Nereye bakıyor belli değil, yalnızca gülümsüyor ve bir zeytin ağacına yaslanmış. Ama neden bir zeytin ağacına, belli değil. Ellerine kim nerden bulmuşsa bir tutam kırçiçeği tutuşturmuş. Saçları her zamanki gibi arkaya taranmış ve kulaklarının arkasında bir yarım daire çizmiş. Üstünde annesinin –belki– bayram için ördüğü ve fotoğraf siyah-beyaz olduğu için rengi anlaşılamayan bir yün kazak var. Beline kemer yerine bir ip sarmış, pantalon babasından kalma.. Bir iç çekiş süresine sığdı ve yitip gitti her şey. Patladı flaş.

21

Sorular soruları doğuruyor, yorulduğumu, kendimi yine kendi bıçaklarımla deştiğimi düşünüyorum. Bir tek düşmanı olmadan da yenilirmiş insan. Ama bundan kaçamam da artık. Aynalara diklemesine bakmak gibi bir huyum var. Bedenim acılar içinde kıvranırken, saplantı hâline gelen o düşünceleri kovmak için ne çok savaş verdim. Tek umarı yine de düşünmekte buldum. Geceler boyu yüreğimle aklımın yaptığı savaşlara tarafsız bir tanık olarak katıldım. Hesaba kitaba vuracak değilim şimdi. İşte bu nedenlerle kendimi, şu anda karşında gördüğün, ya da bir yerlerden adını duyduğun, ki çoğunlukla yaşadığından bile habersiz bulunduğun varlığı genelleştirmekten öte bir şey gelmiyor elimden. Tek kişilik bir tartışmaya dönüştü yaşamım. Her şey benim içimde başlayıp bitiyor...

22

Zamana oyulmuş gibi duran sessizlik. Her nesnede bir tüyün havada uçmasını andıran bir görüntü. Dünya sesini yitirdi. Bütün türler kendilerinin yeryüzünde son örnek oduğunu düşünüyor artık: Son insan, son taş, son çiçek.. Aklımı avuçlarımın arasına alınca, bir soru yumağından öte bir şey kalmıyor bana. Yıllarca bir uyum efsanesine kaptırdım kendimi, elimde suskunluktan öte bir şey kalmadı. Göğün bir sayfasını daha çevirdim, gün bitti, akşam oldu.

23

Güneş. Denizin buğusunu içine çeken gökyüzü. Pencerenin bir kanadı usul usul esen sabah rüzgârıyla titreyerek, üstünde topladığı bütün ışıkları odanın içine döküp saçıyor. Sanki içimi çeksem bir şeyler olacak bu sessizlikte. Su bardağı masadan düşecek, toprak ayaklarımın altından kayacak, portakal ağaçlarının dalları kırılacak.

24

Acı ne kadar yoğunlaşırsa, bedenin kendini koruma güdüsü o oranda artıyor. Ve bir yerden sonra gülümsemeye başlıyor insan, evet gülümsüyor ve çevresindeki bütün nesneler ağlıyor gibi geliyor ona. O, dünyadan bağımsız, alay eder gibi, savruk, kimi kapıları açıp, kimilerini kapıyor, hiçbir devinimi önceden belirlemeden. Bir dalın kırılması da böyle bir şey olmalı, bir taşın çatlaması, bir yaprağın solması.. Gerisi boş! Ölüm bile bir şey değil artık. Yaşıyor insan. Belki de asıl o zaman yaşamaya başlıyor; yankısız bir çığlık gibi doğa önünde suçlu, ezik, yargıların ötesinde, yerçekiminden uzak, ama attığı her adımda toprağa gömülecek gibi. Her şeyi yitirmek, her şeyi kazanmaktadır, diyor o zaman ve başka bir şey söylemeden çekip gidiyor.

25

Defter, ben yoruldum, sen yorulmadın mı daha? Beynim mürekkep salgılıyor, yığınla anlamsız, saçmasapan döküntü. Kime ne yararı var bütün bunların? Devinimsizlik, durukluk. Defter, kendi kendine yaz artık bir şeyleri. Ömrümün kıyılarında dolaşıyorum, nicedir hep bir şeylerin kıyılarında dolaşıyorum, aklımın, bedenimin, gücümün.. Belki de enginlere hiç açılamayan bir kıyı adamıyım ben. Belki değil, öyle. Defter, çırpındıkça sana vuruyorum.

26

Kuşların kanatlarına rüzgâr dolmayalı nice zaman geçti. Mızrağımı her yere diktim, ama bir yere konamadım. Şimdi geriye dönmeye kalksam, diktiğim o mızraklara takılıp yüzükoyun yere serileceğim diye ödüm kopuyor. En iyisi beklemek. Ama dağa çıkmak değil, yamaçta durup doruğa bakmak yoruyor beni en çok. Yaşamın somut koşullarıyla *yazının* çelişkisini yaşıyorum. Sonunda ikisi de zarar görüyor. Ama bazan her şey bir kurmaca gibi geliyor bana, kafadaki dünyadan, dünyada bir kafaya dönüşmeyi, bunu ne zaman öğreneceğim? Bunu öğrenme olanağını yitirmenin düşüncesi bile korkutuyor beni. O zaman niye yazmalı? Yağmurlar da nasılsa toprağa bir şeyler yazıyor. Bu dünyadaki her şey bir şeyler yazıyor bir yerlere. Ama benim eylem biçimim neden yazmak olsun?

27

Yeni yıkanmış sokaklar tütüyor ikindi rüzgârında. Dükkânların önünde uyuklayan adamlar var... Yaşamım boyunca bu görüntüyle başlayacak bir anlatı yazmayı kurdum, ama gerisi bir türlü gelmedi. O dükkânların önünde uyuklayan adamlar kalkıp da bir türlü yaşama katılmadılar. Dondurulduresim. Zamanla soldu. Dükkânların bile yeri değişti belki ve artık yolları sulayıp sulamadıklarını bile bilmiyorum.

28

Düşüncem bütün dizgeselliğinden uzaklaştı. Kalemim kâğıtların üstünde bir sarhoş gibi yürüyor. Ne bir şeyi anımsamak, ne de kurmak istiyorum. Hoşnutum yaşamımdan. Deniz, sonsuz memeli bir hayvan gibi uzanıyor önümde. Mavi bir kanguru gibi. Güneş onun karnındaki torbada oynaşıp duran şaşkın bir yumurcak. Yollarda portakal ağaçlarının kokusu, denizdeki bu görüntüyle sonsuz bir uyum içinde. Dudaklarımda ıslak bir tuz tadı..

Benim yaşamım bir yinelemeden, kör bir nokta çevresinde dönen bir düşünceden başka bir şey değil sanki. Ne övüncüm var bu durum karşısında, ne yerinmek gibi bir duygum. Bir gün, bütün bu devinimsiz gibi görünen şeyler bir tortu olarak çökecek bir yerlerime. İşte o zaman yenilendiğimi, bir birikimi çoğulladığımı, bir çıkış kapısını araladığımı anlayabileceğim. Şimdi çok uzağım bunlardan. Eleğim suyu bile geçirmiyor öte yana, hep kuşkulu, tetikte ve sorgulayıcı. Bir gün sorular bile bitecek. Yaşam başlayacak durgun ve bütün yalınlığıyla. Yağmurun dövdüğü topraklarda iliklerine kadar ıslanan güneş, artık yeni bir şeylerin başlangıcı olacak... Gelecekten sözetmiyorum. Hayır, kesinlikle. Bir tek şunu

söyleyeyim sana, ki bilmem gerekir, bütün zaman kiplerini yitirdim ben. Bir kum saati var elimde. Bu doğru. Ama mızıkçılık edip sonuna kadar akmasını beklemeden ikide bir, aklıma estikçe onu ters çevirmediğimi kim söyleyebilir?

29

Duvardan bir yüreğin vuruşunu andıran sesler geliyor. Kesik kesik, ama bu odanın dışında da bir yaşamın olduğunu bana anımsatan. Küçük bir Akdeniz kasabasının bakırcılar çarşısından geçiyorum birdenbire. Dükkânların önüne işlemeli bakırlar asılmış, alıcı bekliyor. Düzenli çekiç sesleri duyuluyor öte yandan.

Bir atın nal sesleriyle bölünen yalnızlık. Sağrısı terli, yelelerinde güneşin yedi renginden yapılmış gibi duran boncuklar asılı. Uzun, upuzun yollar boyunca kulaklarım uğulduyor ve her ses kendisiyle birlikte yankısını da getiriyor bana. Öylesine çoğalıyor ki yalnızlığım, kendimi seslerden örülmüş bir labirentin içinde bulmak bile artık pek şaşırtmıyor beni.

Nesnelere sesleriyle dokunabiliyorum ancak. Bir zincirin halkaları gibi birbirinin içine geçmiş çığlıklar, gülüşler, sözler.. Öyle çoğalıyorlar ki, hepsi de yankısını ancak benim bedenime çarparak anlayabiliyor.

Her hücreme yaşamla ilgili bir sesi bastırarak, kendi sesime kulak veriyorum sonunda. Duvardaki yürek vuruşları yüreğimin sesine ekleniyor. Ve ancak o zaman susabiliyorum.

30

Bana topraktan yaratıldığımı söylediler. Bir avuç toprak alıyorum şimdi elime, kendimi yeniden ele geçirmek için yine kendi soluğumu üflüyorum ona.

31

Kimbilir nerden süzülüp gelen günışığı, sarhoş asma kütüklerinin arasından sızarak üzümlere son bir nişan vuruyor şimdi. Toprak zehir renginde. Bu çığlıklar olmasa, olgunlaşan korukların kütürtülerini duyabileceğim. Toprak bastım kulaklarıma. Uzaklaştım görüntülerden, yalnızca açık sarı bir duvar var karşımda, yalnızca bir duvar ve ben bütün gün oturup onun önünde durabilirim. Niye bunun adı yalnızlık olsun? Duvar bile değil bu, yüzümün dünyaya vuran bir yankısı sanki. Çizgi çizgi, esmer, lekelerle delik deşik, yol yol.. Doğanın bir uzantısı.

Önümdeki kitabın sayfasını çevirsem sanki gökyüzü görünecek. İskemlenin üzerinde saatlerdir oturuyorum, çıplak ayaklarım toprakla sevişiyor, elimde bir çay fincanı ve kül tablasının içinde ne zaman yenilendiklerini bilmediğim, saatlerdir tüten bir sigara zinciri. Başımı kaldırıp bakmıyorum bile, toprağın nabzını dinlemekle yetiniyorum. Sesler, kokular, bir dokunuş.. Uğul uğul bir dünya. Hiçbir şey duymamak için kulaklarıma toprak doldursam da, bu kez o toprağın her bir kırıntısı çığlıklar atarak uzanıyor beynime. Bu dünyadan bir türlü kaçamadım ben. Koronun hep son anda konsere yetişen bir üyesi olarak kaldım. Belki bu da bir şey.

32

Öğle güneşinin kucağında iki yol uzanıyor geçmişe, geleceğe doğru: Mavi ve turuncu. Turuncuyu seçsem deniz gücenecek, maviyi seçsem portakal ağaçları.. Mutluluğun ikilemine düştü yolum. Artık yeni sorular üretmenin zamanıdır!

fotoğraf : ahmet küflü

ÖTEKİ ŞİİRLER; günümüz şiirinin önemli adlarından **AHMET ERHAN**'ın 1976–1991 yılları arasında yazdığı ve ***çeşitli nedenlerle kitaplarına almadığı*** şiirlerinden oluşuyor.

AHMET ERHAN'ın yayınevimizde daha önce, **DENİZ, UNUTMA ADINI** (1992 Yunus Nadi Şiir Ödülü), **ATEŞİ ÇALMAYI DENEYENLER İÇİN** ve **SEVDA ŞİİRLERİ / ZEYTİN AĞACI** adını taşıyan kitapları çıkmıştı. Şairin kitaplarını yayınlamayı sürdüreceğiz.

"Sanki söylenecek her şey söylenmiştir. Meyhanede arkadaşlarla bir veda partisi. Eski bir sevgili aranmış, çocuklardan ve eğitim düzeninin çarpıklığından konuşulmuştur. Eski fotoğraflara bakılmıştır. Sonunda orta yaşa gelinmiştir... Sanki bütün başkaldıranlar ölmüş, başkaldırılar başka bir zamana ertelenmiştir. Şarlatanlar ve düzenbazlar kazanmıştır. Ve şiir, artık gülünç bir şeydir onlarca; sence, bütün yenilgilerin toplamı olmuştur..."

Ahmet ERHAN

pan yayıncılık

ISBN 975 - 494 - 417 - 2

93 . 06 . Y . 0105 . 0595

9 789754 944174

KDV dahil 40000 Lira